

ຄວາມທ້າທາຍຂອງໂຮມ

ເປັນຫຍັງນິກາຍໂປຣເຕສແຕນຈຶ່ງຖືເອົາວັນອາທິດ?

ຊາວຄຣິສຕຽນສ່ວນຫຼາຍຖືວ່າວັນອາທິດເປັນວັນນະມັດສະການພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກພຣະຄຳພີ. ຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນກາໂຕລິກປະກາດຢືນຢັນວ່າການນະມັດສະການຂອງຄຣິສຕຽນຈາກວັນສະບາໂຕ(ວັນເສົາ) ໃນພຣະຄຳພີໄດ້ໂອນຍ້າຍມາເປັນມາເປັນວັນອາທິດ, ແລະ ພະຍາຍາມໂຕ້ແຍ້ງວ່າການປ່ຽນແປງນັ້ນແມ່ນມາຈາກພຣະຄຳພີແມ່ນທັງບໍ່ຊື່ສັດ ແລະ ປະຕິເສດສິດອຳນາດຂອງກາໂຕລິກ. ຖ້າໂປຣເຕສແຕນຕ້ອງການພື້ນຖານຂອງຄຳສອນທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າກໍຄວນນະມັດສະການໃນວັນເສົາ.

ຫຼາຍປີກ່ອນ, ກາໂຕລິກເມຍເລີໄດ້ມີບົດຄວາມຊຸດໜຶ່ງທີ່ເວົ້າເຖິງສິດທິຂອງຄຣິສຕະຈັກໂປຣເຕສແຕນຕ່າງໆກ່ຽວກັບການນະມັດສະການໃນວັນອາທິດ. ບົດຄວາມໄດ້ເນັ້ນໜັກວ່າຖ້າບໍ່ມີໃຜຍິນຍອມທີ່ຈະຍອມຮັບສິດອຳນາດຂອງຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກໃນການກຳນົດວັນຂອງການນະມັດສະການ, ຄຣິສຕຽນຄວນສັງເກດວັນເສົາ. ນີ້ແມ່ນການພິມຂໍ້ບົດຄວາມເຫຼົ່ານັ້ນ.

ວັນທີ 24 ເດືອນກຸມພາປີ 1893, ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ສາມັນຂອງຄຣິສຕະຈັກຄະນະວັນເສົາ ໄດ້ຮັບຮອງເອົາມະຕິອຸທອນຕໍ່ລັດຖະບານຢ່າງແນ່ນອນ ແລະ ປະຊາຊົນສະຫະລັດຈາກການຕັດສິນໃຈດັ່ງກ່າວຂອງສານສູງສຸດປະກາດວ່ານີ້ເປັນຊາວຄຣິສຕຽນຄົນໜຶ່ງ, ແລະ ຈາກມະຕິຂອງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ໃນການສ້າງກົດໝາຍກ່ຽວກັບສາສະໜາ, ແລະ ການສະແດງອອກຕໍ່ຕ້ານລັດຖະທຳມະນູນຫຼັກການ ແລະ ຜົນສະທ້ອນທັງໝົດທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ໃນເດືອນມີນາ, 1893, ສະມາຄົມເສລີພາບທາງສາສະໜາສາກົນໄດ້ພິມມະຕິເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃນແຜ່ນພັບທີ່ມີຊື່ວ່າການອຸທອນ ແລະ ສະທ້ອນກັບ. ເມື່ອໄດ້ຮັບໜຶ່ງໃນສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ບັນນາທິການຂອງກາໂຕລິກເມຍເລີ ຂອງບໍຕິມໍ ແມຣີແລນ, ຈັດພິມບົດບັນນາທິການສີ່ສະບັບ, ເຊິ່ງປະກົດຢູ່ໃນເອກະສານສະບັບນັ້ນວັນທີ 2 ກັນຍາ, 9, 16, ແລະ 23, 1893. ກາໂຕລິກເມຍເລີ ເປັນອະໄວຍະວະສຳຄັນຂອງກາດິໂນ ກົບບອນສ ແລະ ປາປາຊີ ໃນສະຫະລັດ. ເພາະສະນັ້ນ, ບົດຄວາມເຫຼົ່ານີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າບໍ່ໄດ້ຊຽນໂດຍ ມີຂອງ ກາດິໂນ, ປະກົດຢູ່ພາຍໃຕ້ການລົງໂທດຢ່າງເປັນທາງການຂອງລາວ, ແລະ ເປັນການສະແດງອອກຂອງ ປາປາຊີ ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ແມ່ນສິ່ງທ້າທາຍທີ່ເປີດກວ້າງຂອງ ປາປາຊີ ຕໍ່ກັບພວກໂປຣເຕສແຕນ, ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງສັນຕະປາປາທີ່ພວກໂປຣເຕສແຕນຈະສະເໜີໃຫ້ບັນພະບຸລຸດວ່າເປັນຫຍັງເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດແນວນັ້ນໃນການຮັກສາວັນອາທິດ ແລະ ວິທີການທີ່ເຂົາເຈົ້າໃນການຮັກສາມັນ.

ເລື່ອງຕໍ່ໄປນີ້ (ຍົກເວັ້ນບັນທຶກສ່ວນທ້າຍ, ບັນທຶກຂອງບັນນາທິການໃນວົງເລັບເລີມຕົ້ນໜ້າທີ 25 ແລະ ສິ້ນສຸດຢູ່ໃນໜ້າທີ 27, ແລະ ສອງເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ) ແມ່ນການພິມຄືນທັງໝົດຂອງຄຳເຫຼົ່ານີ້ບັນນາທິການ, ລວມທັງຫົວຂໍ້ຢູ່ໃນໜ້າທີ 2

ວັນສະບາໂຕຂອງຄຣິສຕຽນ

ເຊື້ອສາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງສະຫະຢູນັງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

ແລະ ຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກຄູ່ສົມລົດຂອງພຣະອົງ.

ການອ້າງສິດຂອງນິກາຍໂປຣເຕສແຕນຕໍ່ພາກສ່ວນໃດໜຶ່ງໃນນັ້ນພິສູດໄດ້ວ່າບໍ່ມີພື້ນຖານ,

ການຂັດແຍ່ງຕົວເອງ, ແລະ ການຂ້າຕົວຕາຍ.

(ຈາກ ກາໂຕລິກ ເມຍເລີຂອງວັນທີ 2 ເດືອນກັນຍາ ປີ 1893)

ຄວາມສົນໃຈຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກຮຽກຮ້ອງຕໍ່ກັບຫົວຂໍ້ຂ້າງເທິງໃນອາທິດທີ່ຜ່ານມາໂດຍການໄດ້ຮັບແຜ່ນພັບຂອງຊາວເອັດທ້າທີ່ຕີພິມໂດຍສະມາຄົມເສລີພາບທາງສາສະໜາສາກົນ, "ການອຸທອນ ແລະ ການລະນຶກເຖິງ." ປະກອບມີມະຕິຕົກລົງຮັບຮອງເອົາໂດຍນາຍພົນ ກອງປະຊຸມຂອງຜູ້ປະຕິບັດສາສະໜາ ກິດຄັ້ງທີເຈັດ (ວັນທີ 24 ກຸມພາ, 1893). ຜົນຂອງການແກ້ປັນຫາກິວິຈານ ແລະ ການຕໍານິຕິຕຽນ, ດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງ, ການກະທຳ ຂອງລັດຖະສະພາສະຫະລັດ, ແລະ ຂອງສານສູງສຸດ, ສຳລັບການບຸກລຸກສິດທິຂອງປະຊາຊົນໂດຍການປິດງານວາງສະແດງສິນຄ້າໂລກ ວັນອາທິດ.

ມີພຽງແອັດເວັນຕິສເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນກາຍຂອງພຣະຄຣິສຕຽນທີ່ມີຄຳພີເປັນຄູສອນຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ສາມາດຊອກຫາໄດ້ບໍ່ມີການຮັບປະກັນໃນໜ້າໃດຂອງການປ່ຽນແປງຂອງມື້ຈາກວັນທີ່ເຈັດຫາວັນທີໜຶ່ງ. ເພາະສະນັ້ນການອຸທອນຂອງເຂົາເຈົ້າ, "ຄຣິສຕະຈັກຄະນະວັນເສົາ". ຫຼັກການພື້ນຖານຂອງເຂົາເຈົ້າປະກອບດ້ວຍການແຍກອອກຈາກກັນວັນເສົາສຳລັບການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຄຳສັ່ງໃນທາງບວກຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍພຣະອົງເອງ, ໄດ້ກ່າວຢ້ຳແລ້ວຊຳອີກໃນປຶ້ມສັກສິດຂອງພຣະສັນຍາເດີມ ແລະ ພຣະສັນຍາໃໝ່, ຕາມຕົວໜັງສືເຊື້ອຟັງໂດຍລູກຫຼານຂອງອິດສະຣາເອນເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້ ແລະ ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງຈາກການສິດສອນ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກ.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກໂປຣເຕສແຕນຂອງໂລກ, ຍົກເວັ້ນພວກແອັດເວັນຕິສ, ໂດຍມີພຣະຄຳພີສະບັບດຽວກັນ ພວກຄູບາອາຈານເປັນທີ່ຮັກ ແລະ ບໍ່ຜິດພາດພຽງຜູ້ດຽວ ຈາກການປະພຶດປະຕິບັດຕັ້ງແຕ່ປະກົດຢູ່ໃນສັດຕະຫວັດທີ່ສືບທົດດ້ວຍເວລາອັນເປັນກຽດແກ່ການປະຕິບັດຂອງຊາວຢິວຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາ ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດວັນທີ່ພຣະເຈົ້າກຳໜົດໃຫ້ເປັນວັນນະມັດສະການຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖືວ່າຊັດເຈນ ຂັດກັບພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງວັນແຫ່ງການນະມັດສະການຂອງພຣະອົງທີ່ບໍ່ເຄີຍກ່າວເຖິງວັນນັ້ນເລີຍ. ຈຸດປະສົງໃນໜ້າຂອງປຶ້ມສັກສິດນັ້ນ.

ແທ້ໆທຳມາດເທດສະໜາຂອງໂປຣເຕສແຕນບໍ່ໄດ້ດັງໃນທຸກໆ ວັນອາທິດດ້ວຍສູງດັງທີ່ຮ້ອນແຮງບໍ່ມີສະຕິຕໍ່ການລະເມີດວັນສະບາໂຕບໍ່? ໃຜສາມາດລືມສູງໂທ່ຮ້ອງດັງຂອງໂປຣເຕສແຕນໃນການບົວລະບັດຮັບໃຊ້ຕາມທາງຍາວ ແລະ ດ້ານກວ້າງຂອງແຜ່ນດິນຕໍ່ຕ້ານການເປີດປະຕູຂອງພາລະກິດໂລກໃນວັນອາທິດ? ຄຳຮ້ອງນັບ

ພັນລົງນາມໂດຍຄົນນັບລ້ານ ເພື່ອກອບກູ້ພຣະເຈົ້າ ວັນແຫ່ງຄວາມເສື່ອມຊາມ? ແນ່ນອນວ່າຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ສູງດັງທົ່ວໄປ ແລະ ແພ່ຫຼາຍເຊັ່ນນີ້ ການສະທ້ອນກັບບໍ່ສາມາດດຳລົງຢູ່ໄດ້ທາກປາດສະຈາກພື້ນຖານທີ່ແຂງແຮງ ທີ່ສຸດສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວ.

ແລະ ເວລາໃດໜຶ່ງໄດ້ຮັບການມອບໝາຍຢູ່ໃນງານວາງສະແດງຂອງໂລກຕໍ່ກັບນິກາຍຕ່າງຂອງພວກ ໂປຣເຕສແຕນສຳລັບການວາງສະແດງຂອງບົດຄວາມ, ຜູ້ທີ່ສາມາດລືມການສະແດງອອກຂອງເອັມຟາຕິກ (emphatic) ແລະ ຄວາມໂກດແຄ້ນທີ່ມີສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບໄດ້ສະແດງອອກມາໂດຍພື້ນຖານຂອງພວກເຮົາໃນປະຈຸ ບັນ, ທັນທີທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຄຳຕັດສິນຂອງສານສູງສຸດທີ່ຈະບໍ່ແຊກແຊງເຂົ້າໃນການເປີດມື້ວັນອາທິດບໍ່? ໜັງສື ພິມໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດຢ່າງໃນການນຳໃຊ້ພື້ນທີ່ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້, ຫຼືເປີດກ່ອງຂອງ ເຂົາເຈົ້າ, ຮຽກຮ້ອງສິດທິໃນການຖອດຖອນບົດຄວາມ, ໂດຍຫຼັກການກັບຂໍ້ມູນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງປະຕິເສດ ການພົວພັນກັບທີ່ມີການເສຍສະລະ ແລະ ການທຳລາຍວັນສະບາໂຕ.

ບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເລີຍວ່າພື້ນຖານຂອງພວກເຮົາທີ່ຖືກລັດທິຄໍວິນນິສົມຄວນໄດ້ຮັບ ແລະ ແບ່ງປັນຄວາມເຫັນອີກ ເຫັນໃຈຂອງກັນ ແລະ ກັນຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນິກາຍຕ່າງ, ຜູ້ທີ່ສູນເສຍໂອກາດໃນການເປັນຕົວແທນເພື່ອເປັນການ ພິສູດຄວາມຖືກຕ້ອງຂອງການຮັກສາວັນສະບາໂຕ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງກາຍເປັນ “ທີ່ປະທັບໃຈຕໍ່ໂລກ, ຕໍ່ກັບເຫຼົ່າທູດສະຫວັນ, ແລະ ຕໍ່ກັບມະນຸດ,” ເຖິງ ແມ່ນວ່າພື້ນຖານຂອງພວກເຮົາ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດແບ່ງປັນການຜູກຂາດໄດ້, ແມ່ນບໍ່ມີກຽດ ແລະ ເຫັນໄດ້ ຊັດເຈນຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຖືວ່າການຢືນຢັດຢູ່ໃນຫຼັກການທາງສາສະໜາຂອງພວກເຮົາ, ຕໍ່ກັບຄວາມພາກພູມໃຈຂອງພວກ ຟາຣີຊາຍ ແລະ ຄວາມອົດທົນຢ່າງດູເດືອດ.

ຈຸດປະສົງຂອງພວກເຮົາໃນການປະຖິ້ມບົດຄວາມນີ້, ແມ່ນເພື່ອສ່ອງແສງໃຫ້ເຫັນຄຳຖາມທີ່ສຳຄັນທັງໝົດນີ້ (ສຳລັບຄຳຖາມກ່ຽວກັບວັນສະບາໂຕທີ່ຈະຖືກເອົາອອກຈາກປະຕູຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນ, ສາສະໜາຕ່າງໆຈະເຮັດ ແນວໃດຮູ້ສຶກຫຼົງຫາງ, ແລະ ຜູ້ເຫດສະໜາ ໄດ້ຖືກເສີຍຫາຍຈາກ "ຊິດ" ຂອງເຂົາເຈົ້າ) ທີ່ຜູ້ອ່ານຂອງພວກເຮົາ ອາດຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄຳຖາມໄດ້ຢູ່ໃນທຸກຄຳຖາມຂອງມັນ, ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງບັນລຸຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະແຈ້ງ.

ໂລກຄຣິສຕະຊົນເວົ້າດ້ວຍສິນທຳ, ເປັນເອກະພາບກັນໃນຄຳຖາມ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງການ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າໃນມື້ທຳອິດຂອງອາທິດ.

ຊາວອິດສະຣາເອນທີ່ກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວໂລກ, ຮັກສາວັນສຸດທ້າຍຂອງອາທິດໃຫ້ບໍລິສຸດຕໍ່ກັບການ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະຄຣິສຕະຈັກຄະນະວັນເສົາ (ນິກາຍຂອງຊາວຄຣິສຕຽນຈຳນວນບໍ່ຫຼາຍ) ຍັງ ໄດ້ເລືອກມື້ດຽວກັນ.

ຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ ສາສະໜາຂອງຄຣິສຕະຈັກຄະນະວັນເສົາ ທັງສອງໄດ້ຂໍອຸທອນຕໍ່ ພຣະຄຳພິສຳລັບຄຳສັ່ງອັນສູງສົ່ງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງປະຕິບັດຕາມການປະຕິບັດຢ່າງເຄັ່ງຄັດຂອງວັນເສົາ.

ຊາວອິດສະຣາເອນເຄົາລົບສິດອຳນາດຂອງພຣະສັນຍາເດີມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກຄະນະວັນເສົາ, ຜູ້ທີ່ເປັນຄຣິສຕຽນ, ຍອມຮັບພຣະຄຳພີໃໝ່ຢູ່ໃນພື້ນຖານດຽວກັບພຣະຄຳພີເດີມ: ເປັນແຮງບັນດານໃຈໃນການບັນທຶກເຊັ່ນກັນ. ລາວເຫັນວ່າຄຳພີ, ຄູສອນຂອງລາວ, ສອດຄ່ອງກັນທັງສອງພາກ, ວ່າພຣະຜູ້ໄຖ່, ໃນຊ່ວງຊີວິດແຫ່ງສິນທຳຂອງພຣະອົງ, ບໍ່ເຄີຍຮັກສາວັນອື່ນໃດນອກຈາກວັນເສົາ. ພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ຊັດເຈນ ໃຫ້ເຂົາເຫັນຄວາມຈິງນີ້; ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນໜ້າຂອງກິດຈະການຂອງອັກຄະສາວິກ, ຈິດໝາຍ, ແລະ ວັນສິ້ນໂລກ ບໍ່ພົບຫຼັກຖານຂອງການກະທຳທີ່ຍົກເລີກວັນເສົາ.

ສະນັ້ນ, ຊາວແອັດເວັນຕິສ, ທຳມະດາກັບຊາວອິດສະຣາເອນ, ໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້າຈາກສະໄໝເກົ່າພຣະຄຳພີ, ຕຳແໜ່ງໃດທີ່ຖືກຍືນຍັນໂດຍພຣະຄຳພີໃໝ່, ຮັບຮອງດ້ວຍຊີວິດ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ ແລະ ພວກອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງໄດ້ສອນຄຳສັກສິດເປັນເວລາເກືອບສະຕະວັດຂອງຍຸກຄຣິສຕຽນ.

ພິຈາລະນາເປັນຕົວເລກ, ຄຣິສຕະຈັກຄະນະວັນເສົາປະກອບເປັນສ່ວນທີ່ເລັກນ້ອຍຂອງປະຊາກອນໂປຣເຕສແຕນຂອງໂລກ, ແຕ່, ດັ່ງທີ່ຄຳຖາມບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງໃນຈຳນວນ, ແຕ່ຄວາມຈິງ, ຄວາມຈິງ, ແລະ ຖືກຕ້ອງ, ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຈິງຈັງຂອງຄວາມຍຸດຕິທຳທຳມະການກ່າວໂທດຂອງນິກາຍນ້ອຍນີ້ໂດຍບໍ່ມີການການສືບສວນທີ່ສະຫງົບ ແລະ ບໍ່ລຳອຽງ: ນີ້ບໍ່ແມ່ນງານລົບຂອງພວກເຮົາ.

ໂລກຂອງຊາວໂປຣເຕສແຕນເລີ່ມຈາກການການເປັນທາລິກນ້ອຍ, ໃນສະຕະວັດທີສິບຫົກ, ຢ່າງລະອຽດສອດຄ່ອງກັບຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກ, ໃນການຮັກສາໃຫ້ "ບໍລິສຸດ", ບໍ່ແມ່ນວັນເສົາ, ແຕ່ເປັນວັນອາທິດ. ໄດ້ມີການສົນທະນາກ່ຽວກັບເຫດຜົນທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມເປັນເອກະພາບຂອງຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ການປະຕິບັດຫຼາຍກວ່າ 300 ປີຕ້ອງຊ່ວຍໃນການວາງນິກາຍໂປຣເຕສແຕນບົນພື້ນຖານອັນໜັກແໜ້ນ ໂດຍສະເພາະການໂຕ້ຖຽງໃນເງື່ອນໄຂຂອງຕຳແໜ່ງຂອງຜູ້ທີ່ຕົກແຕ່ງໂດຍຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ ແອັດເວັນຕິສ, ພຣະຄຳພີ, ເປັນຄູສອນທີ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບພຽງຜູ້ດຽວຂອງທັງສອງຄະດີ, ເປັນຜູ້ຕັດສິນ ແລະ ພະຍານ. ແນວໃດກໍຕາມ, ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ຂໍ້ສະເໜີສຸດທ້າຍຂອງການໂຕ້ຖຽງ, ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ໂດຍຄວາມວຸ້ນວາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນ, ທັງສອງຊັ້ນຂອງຄະດີ, ເປັນທີ່ດຶງດູດໃຈຕໍ່ກັບຄົນທົ່ວໄປ. ຄູສອນ, ພຣະຄຳພີ, ຮ່າງກາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນຈົນເຖິງຂັ້ນຮ້ອງໄທ້, ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາຍືນຍັນຢ່າງເຂັ້ມແຂງສຳລັບການຮັກສາທີ່ເຄັ່ງຄັດຂອງວັນອາທິດ, ບໍ່ມີການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອອື່ນນອກເໜືອຈາກຍອມຮັບວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ສອນ ແລະ ປະຕິບັດສິ່ງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມຫຼັກພຣະຄຳພີມາຕະຫຼອດສາມສັດຕະວັດ, ໂດຍການຮັບເອົາການສອນ ແລະ ການປະຕິບັດສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າມາທຳທ່າວ່າເຊື່ອຢູ່ສະເໝີຄຣິສຕະຈັກທີ່ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ, ກົງກັນຂ້າມກັບທຸກໃບສຳຄັນສະແດງສິດທິຄຳສັ່ງ ແລະ ຄຳສອນອັນສັກສິດຂອງພຣະຄຳພີ. ເພື່ອເພີ່ມຄວາມຮຸນແຮງຂອງຄວາມຜິດພາດໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ບໍ່ສາມາດໃຫ້ອະໄພໄດ້, ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບໜຶ່ງໃນຄຳສັ່ງໃນທາງບວກ ແລະ ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ມະນຸດ: “ ຈົ່ງລະລຶກເຖິງວັນສະບາໂຕ, ແລະ ຖືຮັກສາໃຫ້ບໍລິສຸດ.”

ທຸກມື້ນີ້ຍັງບໍ່ມີພວກໂປຣເຕສແຕນທີ່ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງນັ້ນທີ່ເລືອກທີ່ຈະເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຄຣິສຕະຈັກທີ່ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອໄດ້ກ່າວເຖິງຄູສອນຂອງເຂົາເຈົ້າ ພຣະຄຳພີເຊິ່ງຕັ້ງແຕ່ປະຖົມມະການເຖິງພຣະນິມິດ,

ບໍ່ໄດ້ສອນຄຳສອນອື່ນໃດ, ຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ ນັກເທດສະໜາຄະນະວັນເສົາຄວນຖືກຕ້ອງ. ທັງສອງຝ່າຍ ອຸທອນພຣະຄຳພີໃນຖານະເປັນຄູສອນ "ບໍ່ມີຕົວຕົນ". ໃຫ້ພຣະຄຳພີຕັດສິນວ່າມີຫຼືບໍ່ ວັນເສົາຫຼືວັນອາທິດເປັນວັນ ທີ່ພຣະເຈົ້າແນະນຳ. ໜຶ່ງໃນສອງອົງກອນຕ້ອງມີອົງກອນໜຶ່ງຜິດ, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ອົງກອນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຢູ່ໃນຄຳ ຖາມທີ່ສຳຄັນທັງໝົດນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການລົງໂທດທີ່ຮ້າຍແຮງ, ພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ຄຸກຄາມ, ຕໍ່ຕ້ານຜູ້ລ່ວງລະເມີດຂອງ "ພັນທະສັນຍາຕະຫຼອດການ" ນີ້, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຂົ້າໄປໃນການອະທິບາຍກ່ຽວກັບຂໍ້ໂຕ້ແຍ່ງທັງສອງຝ່າຍ. ບໍ່ ແມ່ນການອະທິບາຍຫົວຂໍ້ທີ່ສຳຄັນນີ້ເໝືອດຄວາມສາມາດຂອງຈິດໃຈທຳມະດາ, ແລະ ມັນກໍ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກ ສາພິເສດ. ມັນແກ້ໄຂມັນເອງເປັນຄຳຖາມທຳມະດາສອງສາມຂໍ້ທີ່ງ່າຍຕໍ່ການແກ້ໄຂ:

ຄຳຖາມທີ 1 ມີໃດຂອງອາທິດທີ່ຄຳພີໄດ້ບອກໃຫ້ຮັກສາໃຫ້ບໍລິສຸດ?

ຄຳຖາມທີ 2. ພຣະຄຳພີໄດ້ຖືກດັດແກ້ໂດຍຄຳສັ່ງສອນຫຼືການປະຕິບັດສະບັບເດີມ?

ຄຳຖາມທີ 3. ມີພວກໂປຣເຕສແຕນ, ຕັ້ງແຕ່ສະຕະວັດທີສິບຫົກ, ໄດ້ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ

ໂດຍການຮັກສາ "ວັນທີ່ສັກສິດ" ທີ່ຖືກແນະນຳໂດຍຄູ່ມື ແລະ ຄູອາຈານທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ພຣະຄຳພີຫຼື ບໍ່? ແລະ ຖ້າບໍ່, ເປັນຫຍັງບໍ່?

ຕໍ່ກັບສາມຄຳຖາມຂ້າງເທິງ, ພວກເຮົາສັນຍາວ່າພວກເຮົາຈະໃຫ້ຄຳຕອບທີ່ສະຫຼາດເຊິ່ງບໍ່ຫຼົ້ມເຫຼວທີ່ຈະ ພິສູດຄວາມຈິງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນຄວາມຜິດປົກກະຕິຂອງຄວາມຜິດພາດ.

[ຈາກກາໂຕລິກເມຍເຮີຂອງວັນທີ 9 ກັນຍາ 1893]

"ແຕ່ສັດທາ, ສັດທາທີ່ແຮງກ້າ, ຄັ້ງໜຶ່ງທີ່ເຄີຍໄດ້ແຕ່ງກັບຄວາມເຫັດອັນເປັນທີ່ຮັກ, ກອດມັນໄວ້ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ" ມໍ

ສອດຄ່ອງກັບຄຳສັນຍາຂອງພວກເຮົາໃນບັນຫາສຸດທ້າຍຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາດຳເນີນການເປີດເຜີຍ ໜຶ່ງ ໃນບັນດາອັນທີ່ສຸດຄວາມຜິດພາດທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງທີ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ອະໄພໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດຂອງ ກົດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ. ຢ້ານວ່າ, ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຜິດ, ພວກເຮົາຖືວ່າມັນມີຄວາມຈຳເປັນ ທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບການນັບຖືສາດສະໜາຂອງໂປຣເຕສແຕນ ບໍ່ຮັບຮູ້ກົດລະບຽບຂອງສາດສະໜາ, ບໍ່ມີຄູ ສອນ, ບັນທຶກ "ຄຳພີທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ." ໃນຖານະເປັນກາໂຕລິກໃຫ້ຜົນຜະລິດຂອງຕົນການຕັດສິນໃນເລື່ອງທາງວິນ ຍານຢ່າງຈະແຈ້ງ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດ, ຕໍ່ກັບສຽງຂອງຄຣິສຕະຈັກຂອງເຂົາ, ເຊັ່ນ ດຽວກັນ, ພວກໂປຣເຕສແຕນບໍ່ຮັບຮູ້ຄູສອນນອກຈາກພຣະຄຳພີ. ຈິດວິນຍານທັງໝົດຂອງເຂົາແມ່ນມາຈາກຄຳ ສອນຂອງມັນ. ມັນແມ່ນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່າວຕໍ່ລາວໂດຍຜ່ານທາງສຽງດຽວຂອງລາວຄູທີ່ດົນໃຈ. ມັນປະກອບ ດ້ວຍສາສະໜາ, ຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ, ແລະ ການປະຕິບັດຂອງລາວ. ພາສາຂອງ "ຄຳພີ, ຄຳພີທັງໝົດ, ແລະ ບໍ່ ມີຫຍັງນອກເໜືອຈາກພຣະຄຳພີ, ແມ່ນສາສະໜາ ຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນ, "ເປັນພຽງຮູບແບບໜຶ່ງຂອງແນວ ຄວາມຄິດອັນດຽວກັນທີ່ປ່ຽນເປັນຫຼາຍຮູບແບບ, ເຊັ່ນ: "ປຶ້ມຂອງພຣະເຈົ້າ," "ກົດແຫ່ງຄວາມລອດຂອງພວກເຮົາ," "ຂອງຄຣິສຕຽນຂອງພວກເຮົາເຊື່ອ," "ປຶ້ມບັນທຶກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ເຊື້ອຊາດຂອງມະນຸດຊາດ, " ແລະ ອື່ນ, ແລະ ອື່ນ..ຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະຄຳພີເປັນຜູ້ສອນສາດສະໜາຄຣິສໂປຣເຕສແຕນສະບັບດຽວເທົ່ານັ້ນ, ສົມມຸດຄວາມຈິງນີ້,

ພວກເຮົາຈະເຮັດດຽວນີ້ ດຳເນີນການປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບຂໍ້ຕົກລົງຄຳຖາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນຫາສຸດທ້າຍຂອງພວກເຮົາ.

ການຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ປະຕິເສດບໍ່ໄດ້, ຄວາມຈິງຂອງການຂັດກັນໂດຍກົງລະຫວ່າງການສອນ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງສາສະໜາໂປແຕສແຕ້ນ-ຜູ້ເຊື່ອຖືຄຣິສຕະຈັກຄະນະວັນເສົາໄດ້ຍົກເວັ້ນ-ສິ່ງດຽວ ແລະ ຂອງຄົນຍິງໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ທັງສອງສັງເກດເບິ່ງວັນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງອາທິດສຳລັບການນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈະດຳເນີນການຮັບເອົາພະຍານທີ່ມີຢູ່ເທົ່ານັ້ນພະຍານຢູ່ໃນສະຖານທີ່: ຕົວຢ່າງ, ພະຍານຂອງຄູສອນທີ່ໄປຕໍ່ກັບທັງສອງຜູ້ຮຽກຮ້ອງ, ໄດ້ພຣະຄຳພິສານວ່າອິດທິພົນຂອງພວກເຮົາພົວພັນກັນຢູ່ໃນພຣະຄຳສັກສິດ, ແມ່ນພົບເຫັນຢູ່ໃນປະຖົມມະການ 2: 2: “ ແລະ ໃນວັນທີ່ເຈັດພຣະອົງໄດ້ພັກຜ່ອນຈາກວຽກງານທັງປວງທີ່ພຣະອົງມີເຮັດໄດ້.” ການອ້າງອີງຕໍ່ໄປເຖິງເລື່ອງນີ້ແມ່ນຈະພົບໄດ້ໃນອົບພະຍົບບົດທີ 20, ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຮັກສາມື້ທີ່ເຈັດ, ເພາະວ່າ ພຣະອົງເອງໄດ້ພັກຜ່ອນຈາກການງານຂອງການຊົງສ້າງໃນມື້ນັ້ນ: ແລະ ຂໍ້ພຣະຄຳອັນສັກສິດແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ພຣະອົງປະສົງໃຫ້ເຮົາຮັກສາວັນທີ່ເຈັດໃນພຣະຄຳຕໍ່ໄປນີ້: “ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນວັນທີ່ເຈັດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ວັນສັກສິດ. “ອີກຂໍ້ພຣະຄຳໜຶ່ງ, ໃຫ້ພວກເຮົາອ່ານຢູ່ໃນບົດທີ 31, ຂໍ້ທີ 15: “ ທີ່ມີເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດວຽກ: ໃນມື້ທີ່ເຈັດແມ່ນວັນສະບາໂຕ, ເປັນວັນທີ່ສັກສິດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ: “ຂໍ້ທີ່ສືບທັກ:” ມັນເປັນພັນທະສັນຍາຕະຫຼອດໄປ,” “ແລະ ເຄື່ອງໝາຍຖາວອນ,” “ເພາະວ່າໃນທີ່ມີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ້າງພ້າສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ໃນວັນທີ່ເຈັດພຣະອົງໄດ້ຢຸດການງານທັງປວງ.”

ໃນພຣະຄຳພິເດີມ, ມີການອ້າງອີງເຖິງຮ້ອຍ ແລະ ຊາວທີ່ກເທື່ອເຖິງວັນສະບາໂຕ, ແລະ ຂໍ້ພຣະຄຳພິທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ອ້າງອີງຢ່າງສອດຄ່ອງໃນການສະແດງເຖິງພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ບັນຊາພຣະບັນຍັດໃນການຮັກສາວັນທີ່ເຈັດ, ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ຮັກສາວັນນີ້ໄວ້ກ່ອນ, ເຮັດໃຫ້ວັນທີ່ເຈັດເປັນພັນທະຕໍ່ທຸກຄົນຄື “ກ. ພັນທະສັນຍາຕະຫຼອດໄປ.” ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈົນຕະນາການວ່າອັນໃດທີ່ໂງ່ຈ້າງພຽງພໍທີ່ຈະຕັ້ງຄຳຖາມຕົວຕົນຂອງວັນເສົາກັບວັນສະບາໂຕທີ່ມີທີ່ເຈັດ, ເຫັນວ່າປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນໄດ້ຮັກສາວັນເສົາຈາກການໃຫ້ກົດບັນຍັດ, ພຸດທະສັກກະຫຼາດ 2514 ເຖິງຄຣິດຕະສັກກະຫຼາດ 1893, ໄລຍະເວລາຂອງ 3383 ປີ. ດ້ວຍຕົວຢ່າງຂອງຊາວອິດສະຣາເອນຕໍ່ພ້າພວກເຮົາໃນທຸກມື້ນີ້, ບໍ່ມີປະຫວັດສາດຄວາມຈິງທີ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນດີກວ່າການອ້າງອີງເຖິງ: ຫົວໜ້າ, ວ່າປະຊາຊົນທີ່ຖືກເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ປົກຄອງຂອງພຣະຄຳພິເດີມ, ຜູ້ຕາງໜ້າດຳລົງຊີວິດຂອງສາດສະໜາອັນສູງສົ່ງເທົ່ານັ້ນມາຮອດປະຈຸບັນມີໄລຍະເວລາ 1490 ປີກ່ອນໜ້າຄຣິສຕຽນ, ຖືກຮັກສາໄວ້ທຸກອາທິດປະຕິບັດປະເພນີດຳລົງຊີວິດຂອງການຕີຄວາມທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງມື້ພິເສດຂອງອາທິດ, ວັນເສົາ, ເພື່ອຮັກສາ “ ໃຫ້ບໍລິສຸດແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,” ຊຶ່ງເປັນປະເພນີທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂະຫຍາຍອອກມາໂດຍການປະຕິບັດຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນໄລຍະເວລາເພີ່ມເຕີມຂອງ 1893 ປີຫຼາຍກວ່າ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງກວມເອົາຂອບເຂດອັນເຕັມທີ່ຂອງຄຣິສຕຽນການແຈກຈ່າຍ ພວກເຮົາຖືວ່າມັນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງຈະແຈກແຈງຢ່າງຈະແຈ້ງຢູ່ໃນຈຸດນີ້, ສຳລັບເຫດຜົນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ປະກົດວ່າຢ່າງເຕັມທີ່ຕໍ່ໄປນີ້. ພຣະຄຳພິພັນທະສັນຍາເດີມ-ຍືນຍັນໂດຍປະເພນີດຳລົງຊີວິດຂອງການປະຕິບັດປະຈຳອາທິດສຳລັບ 3383 ປີໂດຍປະຊາຊົນໄດ້ຮັບຄັດເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ, ສອນຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຢ່າງແທ້ຈິງຄວາມແນ່ນອນ, ທີ່ພຣະເຈົ້າມີ, ພຣະອົງເອງ, ໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ວັນນັ້ນ “ ຮັກສາສັກສິດຕໍ່ພຣະອົງ,” ມື້ນັ້ນແມ່ນໃນວັນເສົາ, ແລະ ວ່າການລະເມີດຄຳສັ່ງນັ້ນຈະຖືກລົງໂທດປະຫານຊີວິດ. “ເຫດສັນນັ້ນ ເຈົ້າທັງຫຼາຍຈຶ່ງຮັກສາວັນສະບາໂຕໄວ້ ເພາະ

ເປັນວັນບໍລິສຸດສຳລັບເຈົ້າ ຜູ້ໃດກະທຳໃຫ້ວັນນັ້ນເປັນມົນທົນຈະຕ້ອງຖືກລົງໂທດເຖິງຕາຍ ຖ້າຜູ້ໃດທຳການງານໃນວັນນັ້ນຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຖືກຈຳກັດອອກເສຍຈາກພັກພວກຂອງຕົນ” ອົບພະຍົບ 31:14.

ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຮັບຮູ້ການລົງໂທດທີ່ໜັກໜ່ວງ ກວ່າທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຢ່າງຈິງຈັງດ້ວຍຕົວພຣະເອງຢູ່ໃນຂໍ້ຄວາມຂ້າງເທິງ, ກ່ຽວກັບທຸກຄົນທີ່ລະເມີດຄຳສັ່ງທີ່ກ່າວເຖິງບໍ່ຕ່ຳກວ່າໜຶ່ງຄົນຮ້ອຍຊາວທຶກເທື່ອໃນກົດບັນຍັດເດີມ. ພຣະບັນຍັດສືບປະການໃນພຣະສັນຍາເດີມເປັນທີ່ປະທັບໃຈຢ່າງເປັນທາງການຕໍ່ຄວາມຊົງຈຳຂອງລູກຫຼານຄຣິສຕຽນໃນພຣະຄຳພີທັນທີເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້, ແຕ່ວ່າບໍ່ມີອັນໃດຢູ່ໃນສືບອັນທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍຫຼາຍຂຶ້ນ, ທັງໃນໂຮງຮຽນຂອງຜູ້ເຊື່ອຖືວັນອາທິດ ແລະ ທຳມາດເທດສະໜາຫຼາຍກວ່າການຮັກສາ “ວັນສະບາໂຕໃຫ້ເປັນວັນບໍລິສຸດ”

ໂດຍມີຄວາມໝັ້ນຄົງດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈຢ່າງແທ້ຈິງຕໍ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບວັນທີ່ຈະຖືຮັກສາໃຫ້ບໍລິສຸດ, ຈາກພຣະຄຳອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ພັກຜ່ອນໃນມື້ນັ້ນ, ເຊິ່ງເປັນວັນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການຍືນຍັນດ້ວຍພວກເຮົາເອງ ການປະຕິບັດຂອງຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້ເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີ, ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວພວກເຮົາຖືກຊັກຈູງໃຫ້ສອບຖາມ ເມື່ອໃດ ແລະ ບ່ອນໃດທີ່ພຣະເຈົ້າປ່ຽນແປງວັນສຳລັບການນະມັດສະການຂອງພຣະອົງ; ເພາະມັນເປັນສິດທິບັດຕໍ່ໂລກທີ່ການປ່ຽນແປງຂອງວັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ, ແລະ ຕາບໃດທີ່ບໍ່ມີການບົ່ງບອກເຖິງການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວພົບເຫັນຢູ່ໃນພັນທະສັນຍາເດີມ, ຫຼືໃນການປະຕິບັດຂອງຄົນຍົວຜູ້ທີ່ສືບຕໍ່ເປັນເວລາເກືອບສິບເກົ້າສັດຕະວັດຂອງຄຣິສຕຽນທີ່ເຊື່ອຢັ້ງຄຳສັ່ງທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ, ພວກເຮົາຕ້ອງຊອກຫາຕົວຊີ້ວັດຂອງຍຸກຄຣິສຕຽນ: ທົວຂໍ້, ພຣະຄຳພີໃໝ່ສຳລັບຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າຍົກເລີກວັນສະບາໂຕເກົ່າ, ວັນເສົາ.

ດຽວນີ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃກ້ໄລຍະເວລາທີ່ກວມເອົາສືບເກົ້າສະຕະວັດ, ແລະ ສືບຕໍ່ໄປສືບສວນວ່າຄູສອນຜູ້ສູງສົ່ງ-ພຣະຄຳພີພັນທະສັນຍາໃໝ່ປະກອບດ້ວຍດຳລັດຍົກເລີກຄຳສັ່ງຂອງກົດບັນຍັດສະບັບເກົ່າ, ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນ, ປ່ຽນແທນມື້ໜຶ່ງສຳລັບວັນສະບາໂຕຂອງກົດບັນຍັດເດີມທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຈາກສະຫວັນ ເບິ່ງວັນເສົາ; ຕາບໃດທີ່ເປັນວັນເສົາເປັນມື້ທີ່ຮັກສາໄວ້ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ຮັກສາໂດຍພຣະເຈົ້າ. ສິດອຳນາດອັນສູງສົ່ງຢ່າງດຽວ, ພາຍໃຕ້ຮູບແບບຂອງດຳລັດທີ່ຍົກເລີກ, ສາມາດຍົກເລີກຄຳສັນຍາໃນວັນເສົາ, ແລະ ຄຳສັ່ງອັນສູງສົ່ງອີກອັນໜຶ່ງ, ການແຕ່ງຕັ້ງຕາມຊື່ຂອງມື້ອື່ນເພື່ອໃຫ້ຖືກຮັກສາໃຫ້ “ບໍລິສຸດ”, ນອກເໜືອຈາກວັນເສົາ, ແມ່ນເທົ່າທຽມກັນຈຳເປັນເພື່ອຕອບສະໜອງຈິດສຳນຶກຂອງຜູ້ເຊື່ອຖືຄຣິສຕຽນ. ພຣະຄຳພີເປັນພຽງແຕ່ຄູສອນໄດ້ຮັບຮູ້ໂດຍຄຣິສຕຽນໃນພຣະຄຳພີ, ພຣະຄຳພີເດີມບໍ່ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນການປ່ຽນແປງຂອງມື້ ແລະ ຍັງເປັນມື້ອື່ນກວ່າວັນເສົາແມ່ນຖືກຮັກສາໄວ້ “ບໍລິສຸດ” ໂດຍໂລກໃນຄຳພີ, ມັນແມ່ນອນວ່າກຳລັງດຳລົງຕຳແໜ່ງຄຣິສຕຽນທີ່ຖືກປະຕິຮູບເພື່ອຊີ້ໃຫ້ເຫັນຢູ່ໃນໜ້າຂອງພຣະຄຳພີໃໝ່, ລັດຖະດຳລັດສະບັບໃໝ່ທີ່ລົບລ້າງວັນເສົາ ແລະ ທົດແທນດ້ວຍວັນອາທິດ, ພຣະຄຳພີເກັບໄວ້ຕັ້ງແຕ່ຕອນເຊົ້າຂອງການປະຕິຮູບ.

ການພິຈາລະນາພຣະຄຳພີພັນທະສັນຍາໃໝ່ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນຈົບຢ່າງມີວິຈາຣະນະຍານ, ພວກເຮົາເຫັນວ່າວັນສະບາໂຕຖືກກ່າວເຖິງການອ້າງອີງເຖິງທຶກສືບເອັດເທື່ອ. ພວກເຮົາເຫັນຄືກັນວ່າພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ເລືອກວັນສະບາໂຕ (ວັນເສົາ) ເພື່ອສອນຢູ່ໃນທຳມະສາລາ ແລະ ເຮັດການອັດສະຈັນ. ພຣະກົດດິຄຸນທັງສີ່ກ່າວເຖິງວັນສະບາໂຕ (ວັນເສົາ) ທຳສືບເອັດເທື່ອ.

ໃນຕົວຢ່າງໜຶ່ງ, ພຣະຜູ້ໄຖ່ໝາຍເຖິງຕົວພຣະອົງເອງວ່າເປັນ "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງວັນສະບາໂຕ," ຄື ກ່າວເຖິງໂດຍມັດທາຍ ແລະ ລູກາ, ແຕ່ໃນລະຫວ່າງການບັນທຶກທັງໝົດໃນຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ ປ່ຽນແປງຮັກສາ ແລະ ນຳໃຊ້ວັນສະບາໂຕ (ວັນເສົາ). ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍແນະນຳແມ່ນແຕ່ເທື່ອດຽວ ເຖິງຄວາມປະສົງ ທີ່ຈະປ່ຽນວັນສະບາໂຕ. ອັກຄະສາວົກຂອງພຣະອົງ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນສ່ວນຕົວສາມາດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຕົວຢ່າງທີ່ ໂດດເດັ່ນຂອງຄວາມຫຍາບຄາຍຂອງພວກເຂົາ. ການເຄົາລົບນັບຖືວັນສະບາໂຕຫຼັງຈາກການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະ ອົງ, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງຍັງຢູ່ໃນອຸບໂມງ, ລູກາ (23:56). ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ: " ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະ ກະກຽມເຄື່ອງເທດ ແລະ ຢາຂີ້ເຜີ້ງ ແລະ ພັກຜ່ອນຢູ່ວັນສະບາໂຕຕາມຄຳບັນຊາ." "ແຕ່ໃນມື້ທຳອິດຂອງອາທິດ, ແມ່ນເຊົ້າກ່ອນໃນຕອນເຊົ້າ, ເຂົາເຈົ້າມານຳເອົາເຄື່ອງເທດທີ່ເຂົາເຈົ້າກຽມໄວ້ຢ່າງດີນັ້ນ ໃນຕອນແລງວັນສຸກ, ເພາະວ່າວັນສະບາໂຕໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ." ຂໍ້ທີ 54. ການກະທຳນີ້ໃນສ່ວນຂອງໝູ່ສ່ວນຕົວ ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ, ພິສູດເກີນກວ່າຄວາມຂັດແຍ່ງວ່າພາຍຫຼັງການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເຂົາເຈົ້າໄດ້ ຮັກສາໃຫ້ "ບໍລິສຸດ" ວັນເສົາ ແລະ ຖືວ່າວັນອາທິດເປັນມື້ອື່ນຂອງອາທິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້, ສະຫຼຸບ ໄດ້ດີກວ່າທີ່ພວກອັກຄະສາວົກ ແລະ ສາວພິມະຈາລີບໍ່ເຄີຍຮູ້ວັນສະບາໂຕເລີຍແຕ່ວັນເສົາ, ເຖິງວັນຕາຍ ຂອງພຣະຄຣິດບໍ່?

ດຽວນີ້ພວກເຮົາເຂົ້າຫາການສືບສວນຂອງຄຳຖາມທີ່ໜ້າສົນໃຈນີ້ສຳລັບສາມສິບປີຂ້າງໜ້າ, ຄືບັນຍາຍ ໂດຍຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ນັກບຸນ ລູກາ, ໃນກິດຈະການຂອງພວກອັກຄະສາວົກ. ແນ່ນອນບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ຂອງການກະທຳການສາມາດຄົ້ນພົບໄດ້ໃນການປະຕິບັດຂອງພວກອັກຄະສາວົກໃນໄລຍະເວລາລະຫວ່າງການ ຕໍ່ຕ້ານນັ້ນ.

ແຕ່ອະນິຈາ! ອີກເທື່ອໜຶ່ງພວກເຮົາຈະຕ້ອງພົບກັບຄວາມຜິດຫວັງ. ເກົ້າຄັ້ງທີ່ພວກເຮົາຊອກຫາວັນສະບາ ໂຕໄດ້ກ່າວເຖິງໃນກິດຈະການ, ແຕ່ມັນແມ່ນວັນເສົາ (ວັນສະບາໂຕເກົ່າ). ຄວນທີ່ຜູ້ອ່ານຂອງພວກເຮົາປາຖະໜາ ພິສູດຫຼັກຖານ, ພວກເຮົາອ້າງອີງບົດ ແລະ ຂໍ້ໃນແຕ່ລະກໍລະນີ ກິດຈະການ 13:14, 27, 42, 44. ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ກິດຈະການ 15:21; ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ກິດຈະການ 16:13; 17: 2; 18: 4. " ແລະ ທ່ານ (ໂປໂລ) ໄດ້ຫາເຫດຜົນ ຢູ່ໃນທຳມະສາລາໃນທຸກວັນສະບາໂຕ, ແລະ ໄດ້ຊັກຊວນຊາວຍິວ ແລະ ຊາວກຣີກ." ດັ່ງນັ້ນວັນສະບາໂຕ (ວັນ ເສົາ) ຈາກປະຖົມມະການຈົນເຖິງພຣະນິມິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຊອກຫາຢູ່ໃນພຣະຄຳພິພັນທະສັນຍາ ໃໝ່ໜ້ອຍທີ່ສຸດໂດຍພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຫຼືພວກອັກຄະສາວົກຂອງພະອົງກັບວັນສະບາໂຕເດີມ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ການຍອມຮັບທັງໝົດໃນການຈັດວາງດັ່ງເດີມ; ບໍ່ແມ່ນເລີຍ, ການຮັບຮອງໂດຍທົ່ວໄປໂດຍພຣະອົງ, ໃນຂະນະທີ່ມີ ຊີວິດຢູ່: ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນ, ໃນການຮັກສາວັນນັ້ນ ແລະ ບໍ່ມີວັນອື່ນ ໂດຍພວກອັກຄະສາວົກ ເປັນເວລາສາມສິບປີຫຼັງຈາກການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ, ຄືກັບການກະທຳຂອງອັກຄະສາວົກໄດ້ເປັນພະຍານ ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ພວກເຮົາ.

ເພາະສະນັ້ນການສະຫລຸບເປັນສິ່ງທີ່ຫຼີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້ ກ່າວຄື ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມຄຳພີເປັນແນວທາງຂອງ ເຂົາເຈົ້າ, ຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມວັນທີ່ເຈັດມີນ້ຳໜັກຫຼັກຖານສະເພາະກ່ຽວກັບຫຼັກຖານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນຂະນະທີ່ພວກໂປຣເຕສແຕນໃນພຣະຄຳພີບໍ່ມີຄຳເວົ້າໃນການປ້ອງກັນຕົນເອງສຳລັບການປ່ຽນແທນວັນເສົາເປັນ ວັນອາທິດ.

[ຈາກກາໂຕລິກເມຍເລີຂອງເດືອນກັນຍາ ທີ 16, 1873]

ໃນເວລາແຫ່ງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຊາຕານ, ຜູ້ເປັນ "ຄາດຕະກອນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ." " ແລະ ບິດາຂອງຄວາມເທັດ, "ໄດ້ຮັບເອົາການເປີດຕາຂອງແມ່ເວລາຄົນທຳອິດຂອງພວກເຮົາ, ໂດຍການກະຕຸ້ນຄວາມທະເຍີທະຍານຂອງນາງ," ເຈົ້າຈະເປັນຄືກັບພຣະເຈົ້າ, ຮູ້ດີ ແລະ ຊົ່ວ "ການກະທຳຂອງມັນເປັນພຽງອັນທຳອິດ ແລະ ເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍ. ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດໄດ້ນຳໃຊ້ໃນເວລາຕໍ່ມາ, ໃນການລໍ່ລວງເດັກນ້ອຍຫຼາຍລ້ານຄົນຂອງນາງ. ຄືກັບເວລາເຂົາເຈົ້າຮຽນຊ້າເກີນໄປ. ອະນິຈາ! ຄຸນຄ່າຂອງການຈູງໃຈທີ່ຍຶດຖືເອົາລູກທີ່ອ່ອນແອຂອງນາງຈາກຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຫົວຂໍ້ຂອງການສົນທະນານີ້ບໍ່ແມ່ນຂໍ້ຍົກເວັ້ນກົນລະຍຸດປົກກະຕິຂອງຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງພຣະອົງ.

ຕະຫຼອດສາມສັດຕະວັດຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ, ມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ກັບຄວາມບໍ່ພໍໃຈເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຊາວຄຣິດສະຕຽນທີ່ມີຄວາມທະເຍີທະຍານຄວາມສົດໃສດ້ານຂອງການເປີດພິທີປະສົບຜົນສຳເລັດຂອງ"ການຈາກໄປໃໝ່," ໂດຍການປະຖິ້ມຄຣິສຕະຈັກທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຄືກັບພວກເຂົາ ຄູສອນ, ແລະ ການສົມມຸດຕິຖານຂອງຄູສອນຄົນໃໝ່ ພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ-ຄືກັນກັບທີ່ເຂົາເຈົ້າຫາກໍ່ອອກມາໃໝ່

ຄວາມອ່ອນແອຂອງຄົນຊົ່ວເຫັນລ່ວງໜ້າ ແຕ່ຄວາມສຳເລັດອັນສະຫຼາດຂອງການເຄື່ອນໄຫວນີ້. ບໍ່ໄດ້ຜົນໄດ້ຮັບບໍ່ເກີນຄວາມຄາດຫວັງທີ່ແທ້ຈິງທີ່ສຸດຂອງມັນ.

ຈຳເປັນຕ້ອງມີວິນຍານແຫ່ງຄວາມກ້າຫານ ແລະ ມັກພະຈົນໄພພຽງຜູ້ດຽວເພື່ອເປັນຫົວໜ້ານຳການສຳເລັດ. ຕົວລາວເອງເປັນເຈົ້ານາຍຜູ້ຊົ່ວຊ້າຂອງຕົນ ບໍ່ດົນມານີ້ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ພົບເຫັນຢູ່ໃນພະສົງທີ່ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ, ທ່ານລູເທີ, ຜູ້ທີ່ຕົນເອງເປັນພະຍານຫຼາຍເທື່ອຕໍ່ກັບຄວາມຄຸ້ນເຄີຍໃກ້ຊິດທີ່ມີຢູ່ລະຫວ່າງເຈົ້ານາຍ ແລະ ຕົວລາວເອງ, ແລະ ອື່ນໆ. ຜົນງານທີ່ຕິພົມໃນປີ 1558, ຢູ່ ໄວເທິນເບີດ, ພາຍໃຕ້ການກວດກາຂອງ ແມວເລງຕອນ. ລາຍການລາວກັບຊາຕານໃນໂອກາດຕ່າງໆ ຖືກພິສູດໂດຍລູເທີເອງ ເປັນພະຍານທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບທັງໝົດຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື. ສິ່ງທີ່ສິດເສລີຂອງພະຍານາກມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະບັນລຸຜົນດີໃນສວນ, ອົງການຂອງລູເທີ ບັນລຸໄດ້ໃນໂລກຄຣິສຕຽນ.

"ມອບນັກບິນໃຫ້ກັບກອງທັບເຮືອທີ່ພະເນຈອນຫຼົງທາງ,

ກ້າຫານໃນສິລະປະຂອງເຂົາ, ແລະ ສອນໃຫ້ຫຼອກລວງ."

ການພະຈົນໄພດ້ວຍໃຜມັນຄືການນຳທາງທີ່ຜິດພາດ

ໄປຍັງຊາຍຝັ່ງທີ່ເປັນສັດຕູ, ຫຼືເຮັດໃຫ້ພວກສັດຕູຈົມລົງໄປໃນກະແສນ້ຳ."

ຕອນຈົບທີ່ສະເໜີໃຫ້ຕົວເອງໂດຍມານໃນການຈູ້ໂຈມຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດຄືການທຳລາຍລ້າງຂອງສາສະໜາຄຣິດ ບັດນີ້ເຮົາມີສ່ວນຮ່ວມໃນການກັນກອງວິທີການທີ່ເຂົາເຈົ້ານຳມາໃຊ້ເພື່ອຮັບຮອງຄວາມສຳເລັດຂອງເຂົາໃນນັ້ນ ຈົນເຖິງຕອນນີ້ ພົບວ່າພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈຜິດ ຂັດແຍ່ງໃນຕົວເອງ ແລະ ເຂົ້າໃຈຜິດ ຕອນນີ້ເຮົາຈະດຳເນີນການສອບສວນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບຄວາມອັບປະຍົດ.

ໂດຍໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນເຖິງການສາທິດທີ່ຜູ້ໄຖ່, ໂດຍບໍ່ມີຕົວຢ່າງໃນໄລຍະໄລຍະເວລາຂອງຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ປ່ຽນໄປຈາກການຮັກສາວັນສະບາໂຕທີ່ສັດຊື່ (ວັນເສົາ) ໂດຍຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດໂດຍສິ້ນສຸດທ້າຍສິບເອັດເທື່ອ, ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງໄດ້ກຳນົດຕົນເອງວ່າເປັນ "ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ." ວັນສະບາໂຕ, "ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍມີຈັກເທື່ອ, ໂດຍການບັນຊາຫຼືການປະຕິບັດບົ່ງບອກເຖິງຄວາມປາຖະໜາໃນສ່ວນຂອງພຣະອົງທີ່ຈະປ່ຽນແປງເອົາວັນໜຶ່ງໄປເປັນອີກວັນໜຶ່ງປ່ຽນມື້ໂດຍການປ່ຽນແທນວັນອື່ນ ແລະ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດຕໍ່ກັບການປະພຶດຂອງພວກອັກຄະສາວົກ ແລະ ສາວພົມມະຈາລີ, ໃນຕອນແລງຂອງການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ, ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມປອດໄພລ່ວງໜ້າເຄື່ອງເຫດ ແລະ ຢາຂີ້ເຜີ້ງເພື່ອໃຊ້ໃນການຊະໂລມພຣະສົບຂອງພະອົງໃນຕອນເຊົ້າຂອງມື້ຕໍ່ມາວັນສະບາໂຕ (ວັນເສົາ) ຕາມທີ່ ນັກບຸນ ລູກາໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ (ລູກາ 24: 1), ດ້ວຍເຫດນີ້ການວາງອອກໄປໂກກວ່ານັ້ນ ການກະທຳອັນສູງສົ່ງ ແລະ ຄວາມປະສົງຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງຊີວິດໂດຍການຮັກສາວັນສະບາໂຕຢ່າງແນ່ວແນ່; ແລະ ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການກະທຳຂອງຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຂອງພຣະອົງຫຼັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ພິສູດໂດຍນັກບຸນລູກາ, ໂດຍໄດ້ວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າຜູ້ອ່ານຂອງພວກເຮົາຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້ວ່າພວກອັກຄະສາວົກເປັນເວລາສາມສິບປີຕໍ່ໄປ (ການກະທຳ) ບໍ່ເຄີຍຫັນເຫອກຈາກການປະຕິບັດຂອງພຣະອາຈານຜູ້ສູງສົ່ງຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍສະເພາະອັນນີ້, ດັ່ງທີ່ນັກບຸນລູກາ, ກິດຈະການ 18: 1) ຮັບປະກັນພວກເຮົາວ່າ: " ແລະ ລາວ [ໂປໂລ] ໄດ້ຫາເຫດຜົນຢູ່ໃນທຳມະສາລາທຸກ every ວັນສະບາໂຕ (ວັນເສົາ, ແລະ ຊັກຊວນ) ຊາວຢິວ ແລະ ຊາວກຣີກ." ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສແມ່ນ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາເຫັນຈາກຂໍ້ຄວາມ, ເທົ່າທຽມກັນແນະນຳ ກັບຊາວຢິວ, ໃຫ້ຮັກສາວັນເສົາ, ຫຼັງຈາກໄດ້ປ່ຽນໄປນັບຖືສາສະໜາຄຣິສຕຽນນັ້ນ, "ຊາວຢິວ ແລະ ຊາວກຣີກ" ຮວມກັນ.

ໂດຍໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບຂໍ້ພຣະຄຳພີໃນກິດຈະການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການນຳໃຊ້ສະເພາະຂອງວັນສະບາໂຕໂດຍຊາວຢິວ ແລະ ຊາວຄຣິສຕຽນເປັນເວລາສາມສິບປີຫຼັງຈາກການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມີພຽງແຕ່ມື້ຂອງອາທິດທີ່ສັງເກດເຫັນໂດຍພຣະຄຣິດ ແລະ ພວກອັກຄະສາວົກຂອງພຣະອົງ, ເຊິ່ງເປັນໄລຍະເວລາທີ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈໃຫ້ບັນທຶກ, ດຽວນີ້ພວກເຮົາດຳເນີນການຕື່ມ ຫຼັກຖານຂອງພວກເຮົາວ່າວັນສະບາໂຕ (ວັນເສົາ) ເພີດເພີນກັບສິດທິພິເສດສະເພາະນີ້, ໂດຍການເອົາໃຈໃສ່ທຸກຕົວຢ່າງໃນບ່ອນທີ່ສັກສິດບັນທຶກໝາຍເຖິງມື້ທຳອິດຂອງອາທິດ.

ການອ້າງອີງຄັ້ງທຳອິດເຖິງວັນອາທິດຫຼັງຈາກການຟື້ນຄືນຊີບຂອງພຣະຄຣິດແມ່ນຈະພົບເຫັນຢູ່ໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງນັກບຸນລູກາ, ບົດທີ 24, ຂໍ້ທີ 33-40, ແລະ ນັກບຸນໂຢຮັນ 20:19.

ຂໍ້ພຣະຄຳພີຂ້າງເທິງນີ້ເອງໝາຍເຖິງແຮງຈູງໃຈອັນດຽວຂອງການເຕົ້າໂຮມນີ້ຢູ່ໃນສ່ວນຂອງອັກຄະສາວົກ. ມັນໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນມື້ຂອງການຟື້ນຄືນຊີວິດ (ວັນອາທິດ Easter), ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການເປີດ "ການອອກເດີນທາງໃໝ່" ຈາກວັນສະບາໂຕເກົ່າ (ວັນເສົາ) ໂດຍການຮັກສາໃຫ້ "ບໍລິສຸດ" ມື້ໃໝ່, ເພາະວ່າບໍ່ມີຄຳແນະນຳທີ່ໃຫ້ຄຳອະທິຖານ, ຄຳຕັກເຕືອນ, ຫຼືການອ່ານພະຄຳພີ, ແຕ່ມັນສະແດງເຖິງຄວາມເສື່ອມໂຊມຂອງພວກອັກຄະສາວົກໂດຍການແຈ້ງໃຫ້ມະນຸດຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນຫ້ອງນັ້ນໃນເຢຣູຊາເລັມ "ເພາະຢ້ານຊາວຢິວ", ດັ່ງທີ່ ນັກບຸນໂຢຮັນ, ທີ່ອ້າງເຖິງຂໍ້ຄວາມຂ້າງເທິງ, ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ.

ການອ້າງອີງຄັ້ງທີສອງເຖິງວັນອາທິດແມ່ນຈະພົບເຫັນຢູ່ໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງ ນັກບຸນໂຢຮັນ, ບົດທີ 20, ວັນທີ 26 ຫາຂໍ້ທີ 29: " ແລະ ຫຼັງພາຍໃນຈາກແປດມື້, ພວກສາວົກ ແລະ ໂມມາສ ກັບເຂົາເຈົ້າ." ພຣະຜູ້ໂຖ່ທີ່ຟື້ນຄືນຊີວິດແລ້ວໄດ້ປະໂຫຍດຕົນເອງຈາກການປະຊຸມຂອງອັກຄະສາວົກທັງໝົດນີ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມບໍ່ເຊື່ອໝັ້ນຂອງໂທມາສ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນການຊຸມນຸມໃນວັນ ເອສເຕີ ຕອນແລງວັນອາທິດ. ເວລານີ້ຈະສ້າງໂອກາດອັນດີໃຫ້ກັບພຣະຜູ້ໂຖ່ປ່ຽນມື້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກອັກຄະສາວົກຂອງພຣະອົງທັງໝົດ, ແຕ່ພວກເຮົາກ່າວເຖິງຄວາມຈິງອັນງ່າຍໆທີ່ວ່າ, ໃນໂອກາດນີ້, ຄືກັບໃນວັນເອສເຕີ, ບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຄຳອະທິຖານ, ການສັ່ນລະເສີນ, ຫຼືການອ່ານຂອງພຣະຄຳພີ.

ຕົວຢ່າງອັນທີສາມທີ່ບັນທຶກໄວ້, ບ່ອນທີ່ພວກອັກຄະສາວົກໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນໃນວັນອາທິດ, ຈະຕ້ອງພົບຢູ່ໃນກິດຈະການ 2: 1; "ພວກອັກຄະສາວົກທັງໝົດເປັນເອກະພາບກັນຢູ່ບ່ອນດຽວ." (ເທດສະການວັນເພີ່ນເຕຄໍສະເຕ-ວັນອາທິດ) ດຽວນີ້, ຂໍ້ຄວາມນີ້ຈະໃຫ້ກັບພົນນັກຄຣິສຕຽນໃນພຣະຄຳພີຂອງພວກເຮົາມີຄວາມຫວັງອັນນັ້ນແທນໃນວັນອາທິດ, ວັນເສົາ? ເພາະເມື່ອພວກເຮົາແຈ້ງໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າຊາວຢິວເຄີຍເປັນມາຮັກສາວັນອາທິດນີ້ເປັນເວລາ 1500 ປີ ແລະ ໄດ້ຮັກສາມັນມາເປັນເວລາສິບແປດສັດຕະວັດແລ້ວຫຼັງຈາກການສ້າງຕັ້ງສາສະໜາຄຣິດ, ໃນເວລາດຽວກັນໄດ້ຮັກສາວັນສະບາໂຕປະຈຳອາທິດ, ກໍ່ມີບໍ່ໃຫ້ພົບການປອບໂຍນຫຼືຄວາມສະດວກສະບາຍໃນຂໍ້ຄວາມນີ້. ວັນເພີ່ນເຕກອດແມ່ນມີທັກສິບຫຼັງຈາກນັ້ນປັດສະຄາ, ເຊິ່ງເອີ້ນວ່າວັນສະບາໂຕຂອງອາທິດປະກອບດ້ວຍເຈັດເທື່ອເຈັດວັນມື້ ແລະ ມີຫຼັງຈາກການສຳເລັດຂອງວັນສະບາໂຕປະຈຳອາທິດທີ່ເຈັດ, ແມ່ນຫົວໜ້າມື້ຂອງງານບຸນທັງໝົດ, ຈຳເປັນວັນອາທິດ. ສິ່ງທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນຈະບໍ່ສົງສານສາເຫດນັ້ນຈະພະຍາຍາມຄົ້ນພົບທີ່ມາຂອງການຮັກສາວັນທຳອິດຂອງອາທິດໃນງານບຸນຂອງວັນເພີ່ນເຕກອດ, ທີ່ຮັກສາລາວໄວ້ຕໍ່ປີເປັນເວລາຫຼາຍກວ່າ 3,000 ປີບໍ່? ໃຜນອກຈາກພຣະຄຳພີຊາວຄຣິສຕຽນ, ຖືກຂັບໄລ່ໄປທີ່ກຳແພງເພື່ອເປັນຂໍ້ອ້າງໃນການແກ້ຕົວ ວັນສະບາໂຕທີ່ພຣະຄຣິດ ແລະ ອັກຄະສາວົກຮັກສາໄວສະເໝີຈະຫັນໄປເພິ່ງຊາວຢິວເທດສະການຂອງວັນເພີ່ນເຕກອດສຳລັບການກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ແລະ ຄູສອນພຣະຄຳພີຂອງເຂົາ.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຄຳແກ້ຕົວໃນພຣະຄຳພີສຳລັບການປ່ຽນແປງຂອງມື້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາເອົາໃຈໃສ່ກັບຂໍ້ພຣະຄຳພີກິດຈະການບົດທີ 20 ຂໍ້ທີ 6 ແລະ 7 " ແລະ ໃນມື້ທຳອິດຂອງອາທິດ, ເມື່ອພວກສາວົກມາຮ່ວມກັນເພື່ອຫັກເຂົ້າຈີ່ ແລະ ອື່ນໆ. ການປອບໃຈກັບເພື່ອນໃນພຣະຄຳພີທີ່ບໍ່ພໍໃຈຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ໃນຖານະຊາວມາພລອດ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຖິງແມ່ນເສດຂອງສະດວກສະບາຍນີ້. ພວກເຮົາຕອບຕາມໂດຍສັດຈະ: "ສິ່ງທີ່ພິສູດຫຼາຍເກີນໄປ, ບໍ່ໄດ້ພິສູດຫຍັງ." ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ຄືກັນ, ກິດຈະການ 2:46; " ແລະ ເຂົາເຈົ້າ, ສືບຕໍ່ປະຈຳວັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ຫັກເຂົ້າຈີ່ຈາກບ້ານດຽວກັບເຮືອນ, " ແລະ ອື່ນໃຜບໍ່ເຫັນອັນໃດນຶ່ງທີ່ຂໍ້ຄວາມໄດ້ຖືກຕີພິມອອກມາເພື່ອພິສູດສິດທິພິເສດສະເພາະຂອງວັນອາທິດ, ຫາຍໄປເຂົ້າໄປໃນອາກາດບາງໃນເວລາທີ່ຖືກຈັດໃສ່ໃນການສົມທົບກັບຂໍ້ທີ 46 ໄດ້ຂໍ້ຂອງບົດດຽວກັນ? ສິ່ງທີ່ຊາວຄຣິສຕຽນໃນພຣະຄຳພີອ້າງເອົາໂດຍຂໍ້ຄວາມນີ້ສຳລັບວັນອາທິດເທົ່ານັ້ນອຳນາດອັນດຽວກັນ, ນັກບຸນລູກາ, ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ທົ່ວໄປທຸກມື້ຂອງອາທິດ; " ແລະ ພວກເຂົາສືບຕໍ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານທຸກມື້, ແລະ ການຫັກເຂົ້າຈີ່ຈາກບ້ານດຽວກັນ."

ຂໍ້ພຣະຄຳພີໜຶ່ງໄດ້ອະທິບາຍຕົວມັນເອງ, ເບິ່ງຄືວ່າເນີ້ງໄປຫາການປ່ຽນວັນອາທິດແທນວັນເສົາ. ມັນຖືກເອົາມາຈາກ ນັກບຸນໂປໂລ, I ໂກລິນໂທ. 16: 1,2; "ດຽວນີ້ກ່ຽວກັບການເກັບກຳຂໍ້ມູນໄພ່ພົນ." "ໃນມື້ທຳອິດຂອງ

ອາທິດ, ໃຫ້ທຸກຄົນນັ່ງຂ້າງເຂົາໃນຮ້ານ, " ແລະ ອື່ນໆ. ສົມມຸດວ່າການຮ້ອງຂໍຂອງທີ່ນັກບຸນໂປໂລໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດໃນແຕ່ລະວັນເລົ່າໃນລະຫວ່າງຊີວິດຂອງຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ສືບຕໍ່ເປັນເວລາສາມສິບປີຫຼັງຈາກທີ່ໜັງສືກິດຈະການແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້.

ຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອາຈານໄດ້ພົບກັນ "ທຸກວັນສະບາໂຕ" ເພື່ອຟັງພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າ; ພຣະຄໍາພີໄດ້ຖືກອ່ານໃນ "ທຸກວັນວັນສະບາໂຕ." " ແລະ ໂປໂລ, ຕາມວິທີຂອງລາວ, ແມ່ນເພື່ອຫາເຫດຜົນຢູ່ໃນທຳມະສາລາໃນທຸກວັນສະບາໂຕ, ສອດແຊກຊື່ຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ," ແລະ ອື່ນໆ. ກິດຈະການ 18: 4 ສະຫລຸບກ່າວທີ່ຈະອະທິບາຍວ່າການອ່ານພຣະຄໍາພີ, ການອະທິຖານ, ຄຳແນະນຳ ແລະ ການປະກາດ, ເຊິ່ງປະກອບເປັນໜ້າທີ່ປົກກະຕິຂອງທຸກວັນເລົ່າ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ພິສູດຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ແມ່ນຖືກຄອບງຳໂດຍການຮ້ອງຂໍໃຫ້ເກັບສະສົມໃນວັນຂອງອາທິດຫຼືບໍ່? ເພື່ອທີ່ຈະຮູ້ຄຸນຄ່າຢ່າງເຕັມທີ່ຂອງຂໍ້ພຣະຄໍາພີທີ່ຢູ່ໃນການພິຈາລະນາ, ມັນພຽງແຕ່ຕ້ອງການເພື່ອລະນຶກເຖິງການກະທຳຂອງພວກອັກຄະສາວົກ ແລະ ສາວພົມມະຈາລີໃນວັນສຸກກ່ອນເວລາຕາເວັນຕົກດິນ. ເຂົາເຈົ້າຊື່ເຄື່ອງເທດ ແລະ ນ້ຳມັນຫອມຫຼັງຈາກພຣະອົງຖືກເອົາລົງມາຈາກໄມ້ກາງແຂນ; ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ໂຈະການກະທຳທັງ ໝົດຈົນກວ່າວັນສະບາໂຕ "ສັກສິດຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ໄດ້ຜ່ານໄປ, ແລະ ຈາກນັ້ນໄດ້ດຳເນີນຂັ້ນຕອນໃນວັນອາທິດຕອນເຊົ້າເພື່ອສຳເລັດຂັ້ນຕອນການທົດສົງພຣະກາຍອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູ.

ເປັນຫຍັງ, ພວກເຮົາອາດຖາມວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ດຳເນີນການທົດສົງໃນວັນເລົ່າໃຫ້ສຳເລັດ? ເພາະເຂົາເຈົ້າຮູ້ດີວ່າການທົດສົງສືບທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອາຈານຈະເປັນແຊກແຊງການຮັກສາວັນສະບາໂຕທີ່ເຄັ່ງຄັດ, ການຮັກສາສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ ແລະ ຈົນກວ່າມັນຈະສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າວັນສະບາໂຕກ່ອນວັນອາທິດຂອງພວກເຮົາໃນທັນທີຂໍ້ຄວາມບໍ່ໄດ້ຖືກເກັບຮັກສາໄວ້ (ເຊິ່ງຈະເປັນຄວາມຈິງ, ຕາບໃດທີ່ທຸກວັນສະບາໂຕໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້), ຄຳຮ້ອງຂໍຂອງທີ່ນັກບຸນໂປໂລ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການເກັບກຳໃນວັນອາທິດຍັງຄົງຖືກຈັດປະເພດດ້ວຍການທົດສົງສືບຂອງພຣະຄຣິດ, ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດມີຜົນໃນວັນສະບາໂຕ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ເລື່ອນເວລາໄປຫາມື້ສະດວກຕໍ່ໄປເປັນວັນອາທິດ, ຫຼືມື້ທຳອິດຂອງອາທິດ.

ໂດຍໄດ້ກຳຈັດທຸກຂໍ້ຄວາມທີ່ຈະພົບເຫັນຢູ່ໃນພຣະຄໍາພີໃໝ່ທີ່ກ່າວເຖິງວັນສະບາໂຕ (ວັນເລົ່າ), ແລະ ຮອດມື້ທຳອິດຂອງອາທິດ (ວັນອາທິດ); ແລະ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການສະຫຼຸບຈາກຂໍ້ພຣະຄໍາເຫຼົ່ານີ້, ມາຮອດປະຈຸບັນ, ບໍ່ມີເງົາຂອງການອ້າງເຫດຜົນສາມາດພົບໄດ້ຢູ່ໃນປະລິມານທີ່ສັກສິດສຳລັບການທົດແທນພຣະຄໍາພີຂອງວັນອາທິດສຳລັບວັນເລົ່າ; ມັນຍັງມີພຽງແຕ່ສຳລັບພວກເຮົາທີ່ຈະສືບສວນຄວາມໝາຍຂອງສຳນວນທີ່ວ່າ "ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ແລະ "ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ທີ່ຈະພົບເຫັນໃນພຣະຄໍາພີໃໝ່ ເຊິ່ງພວກເຮົາສະເໜີໃຫ້ເຮັດໃນບົດຄວາມຕໍ່ໄປຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ສະຫຼຸບດ້ວຍຄວາມກົງໄປກົງມາຄຳເຫັນກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງຂອງລະບົບສາສະໜາ ທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງພິສູດບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຈໄດ້, ຂັດແຍ່ງກັບຕົວເອງ, ແລະ ການຂ້າຕົວຕາຍ.

[ຈາກກາໂຕລິກເມຍເລີຂອງເດືອນກັນຍາ ທີ 23, 1893]

"ຢຸດໄມ້ຄ້າງທີ່ມີຂະໜາດບໍ່ເທົ່າກັນ.

ຂາໜຶ່ງໂດຍຄວາມຈິງໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ, ຂາໜຶ່ງໂດຍການຕົວະ,

ດັ່ງນັ້ນຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບເປົ້າໝາຍດ້ວຍຈັງຫວະທີ່ກຸ່ມງ່າມ,

ຮັບປະກັນວ່າບໍ່ມີຫຍັງນອກເໜືອຈາກການສູນເສຍການແຂ່ງຂັນ.

ໃນບົດຄວາມປະຈຸບັນນີ້ພວກເຮົາສະເໜີໃຫ້ສືບສວນຫຼັກຖານຫຼັກສູດໃໝ່ (ແລະ ອັນສຸດທ້າຍ) ຄາດວ່າຈະເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນໃນພຣະຄຳພີວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນວັນອາທິດແທນວັນເສົາສຳລັບການນະມັດສະການຂອງພຣະອົງໃນກົດບັດຍັດໃໝ່, ແລະ ວ່າຄວາມປະສົງອັນສູງສົ່ງຈະຖືກພົບເຫັນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນການຂຽນອັກຄະສາວົກ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າການປ່ຽນແປງທີ່ຮຸນແຮງນີ້ໄດ້ພົບເຫັນການສະແດງອອກ, ເທື່ອແລ້ວເທື່ອອີກ, ໃນຂໍ້ພຣະຄຳຕ່າງໆ ທີ່ໃຊ້ຄຳວ່າ, "ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ," ຫຼື "ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ," ແມ່ນໄດ້ພົບເຫັນ.

ຊັ້ນຮຽນຂອງບົດເລື່ອງຢູ່ໃນພຣະສັນຍາໃຫມ່, ພາຍໃຕ້ຫົວຂໍ້ "ວັນສະບາໂຕ," ຈຳນວນຫົກສິບເອັດໃນພຣະກິດຕິຄຸນ, ກິດຈະການ, ແລະ ຈົດໝາຍ; ແລະ ຊັ້ນທີສອງ, ເຊິ່ງໃນ "ມື້ທຳອິດຂອງອາທິດ," ຫຼືວັນອາທິດ, ໂດຍໄດ້ຖືກກວດກາຢ່າງໜັກໜ່ວງ (ຊັ້ນສຸດທ້າຍຂອງການນັບຈຳນວນເກົ່າ [ແປດ]); ແລະ ໄດ້ພົບເຫັນວ່າບໍ່ສາມາດໃຫ້ຂໍ້ຄິດກັບການປ່ຽນແປງຂອງຄວາມປະສົງຢູ່ໃນສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເຖິງວັນແຫ່ງການນະມັດສະການຂອງມະນຸດ, ດຽວນີ້ພວກເຮົາດຳເນີນການກວດກາຂໍ້ຄວາມຊັ້ນທີສາມ ແລະ ສຸດທ້າຍເພິ່ງພາອາໄສລະບົບພຣະຄຳພີຈາກການຈັດລຳດັບຂອງການສະແຫວງຫາທີ່ຈະບົດມີໃສ່ໂລກ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າ ດຳລັດທີ່ບໍ່ມີການຮັບປະກັນຫຼືສິດອຳນາດເລັກນ້ອຍຈາກຄູສອນພຣະຄຳພີຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຂໍ້ຄວາມທຳອິດຂອງຫ້ອງຮຽນນີ້ແມ່ນເພື່ອພົບເຫັນຢູ່ໃນກິດຈະການຂອງອັກຄະສາວົກ 2:20: "ດວງຕາເວັນຈະຖືກກາຍເປັນຄວາມມືດ, ແລະ ດວງຈັນທາຍເປັນເລືອດ, ກ່ອນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າສັງເກດຂອງວັນນັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະສະເດັດມາ." ມີຈັກວັນອາທິດທີ່ໄດ້ເລື່ອນອອກມານັບຕັ້ງແຕ່ການທຳນາຍນັ້ນໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງ? ສຳລັບຄວາມພະຍາຍາມທັງຫຼາຍທີ່ຈະບົດເບືອນຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ຄວາມສັກສິດຈາກວັນພິພາກສາເປັນວັນອາທິດ!

ຂໍ້ຄວາມທີສອງຂອງຊັ້ນຮຽນນີ້ແມ່ນຈະພົບເຫັນຢູ່ໃນ 1 ໂກລິນໂທ 1: 8; "ໃຜຈະຢັ້ງຢືນເຈົ້າໄດ້ຄືກັນຈົບ. ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດໃນວັນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ." ຈະເປັນແນວໃດບໍ່ເຫັນວ່າອັກຄະສາວົກຢູ່ທີ່ນີ້ບົ່ງບອກເຖິງມື້ພິພາກສາຢ່າງຈະແຈ້ງ? ຂໍ້ຄວາມຕໍ່ໄປຂອງຫ້ອງຮຽນນີ້ທີ່ສະເໜີຕົວຂອງມັນເອງແມ່ນຈະພົບເຫັນຢູ່ໃນຈົດໝາຍສະບັບດຽວກັນ, ພາກທີ 5: 5; "ເພື່ອສິ່ງເຊັ່ນຊາຕານເພື່ອທຳລາຍເນື້ອໜັງ, ເພື່ອວ່າວິນຍານຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດໃນວັນນັ້ນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຢຊູ." ແນ່ນອນວ່າຊາວໂກຣິນໂທທີ່ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ລອດໃນວັນອາທິດຕໍ່ມາ!! ເປັນຕາໜ້າສົງສານແທ້ທີ່ເຮັດຊົ່ວຄາວແບບນີ້! ຂໍ້ພຣະຄຳທີ່ສີ່, 2 ໂກລິນໂທ. 1: 13,14; "ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ວາງໃຈພຣະອົງຜູ້ຊົງຮູ້ເຖິງທີ່ສຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຈົ້າເປັນຂອງເຮົາຄືກັນໃນວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາພຣະເຢຊູ."

ວັນອາທິດ, ຫຼືວັນພິພາກສາ, ເຊິ່ງ? ຂໍ້ພຣະຄຳທີ່ຫ້າແມ່ນມາຈາກເມືອງ ນັກບຸນໂປໂລ ເຖິງຊາວພິລິບປອຍ, ບົດທີ 1, ຂໍ້ທີ 6: "ໂດຍໝັ້ນໃຈໃນສິ່ງນີ້ເອງວ່າພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສິ່ງດີເຮັດວຽກຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້

ມັນສົມບູນແບບຈົນເຖິງວັນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. "ຄົນດີຂອງເມືອງຟີລິບໄດ້ບັນລຸຄວາມສົມບູນແບບໃນວັນອາທິດຕໍ່ມາ, ສາມາດທີ່ຈະຫົວຂວັນຄວາມວ່ອງໄວທັນສະໄໝຂອງທາງຜ່ານຂອງພວກເຮົາໄດ້!

ພວກເຮົາຂໍລາອອກເພື່ອສົ່ງບົດຮຽນຄັ້ງທີ VI ຂອງພວກເຮົາ; ຕົວເລກ ຟີລິບ, ບົດທີໜຶ່ງ, ຂໍ້ທີສິບ: "ເພື່ອວ່າລາວຈະຈິງໃຈໂດຍບໍ່ມີການກະທຳຜິດຈົນເຖິງວັນຂອງພຣະຄຣິດ." ມື້ນັ້ນແມ່ນມື້ຕໍ່ໄປວັນອາທິດ! ບໍ່ດົນທີ່ຈະລໍຖ້າຫຼັງຈາກທີ່ທັງຫມົດ. ຂໍ້ຄວາມທີ່ເຈັດ, 2 ເປໂຕ 3:10; "ແຕ່ມື້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມາເໝືອນຂະໂມຍໃນເວລາກາງຄືນ." ການນຳໃຊ້ຂໍ້ຄວາມນີ້ວັນອາທິດຜ່ານໄປຂອບເຂດຂອງຄວາມບໍ່ມີສາລະ.

ຂໍ້ຄວາມທີ່ແປດ, 2 ເປໂຕ 3:12; "ລໍຖ້າ ແລະ ເລັ່ງເວລາເຖິງວັນທີ່ຈະມາເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ພ້າສະຫວັນຖືກໄຟໄໝ້, ຈະຕ້ອງລະລາຍໄປ." ແລະ ອື່ນໆ ວັນນີ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນອັນດຽວກັນໄດ້ກ່າວເຖິງໃນຂໍ້ຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້, ການສະໝັກເອົາທັງສອງຢ່າງນີ້ໃສ່ໃນວັນອາທິດໜ້າຈະເຮັດໃຫ້ໂລກຄຣິສຕຽນນອນຫຼັບບໍ່ໄດ້ໃນຄືນວັນເສົາໜ້າ.

ພວກເຮົາໄດ້ນຳສະເໜີໃຫ້ຜູ້ອ່ານຂອງພວກເຮົາແປດຂອງເກົ້າບົດເລື່ອງທີ່ອີງໃສ່ການເສີມສ້າງໂດຍຂໍ້ຄວາມຂອງພຣະຄຳພີຄວາມພະຍາຍາມ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ບົດ "ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ສຳລັບວັນອາທິດ, ແລະ ສິ່ງທີ່ຜົນໄດ້ຮັບ? ແຕ່ລະຄົນສະ ໜອງ ຫຼັກຖານເບື້ອງຕົ້ນຂອງວັນສຸດທ້າຍ, ໂດຍອ້າງອີງໃສ່ໂດຍກົງ, ຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລະ ຢ່າງຈະແຈ້ງ.

ຂໍ້ຄວາມທີ່ເກົ້າທີ່ພວກເຮົາພົບກັບສຳນວນ "ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ," ແມ່ນຂໍ້ຄວາມສຸດທ້າຍທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນການຂຽນອັກຄະສາວິກ. ຫຼືການເປີດເຜີຍ, ບົດ 1:10, ສະໜອງ ມັນຢູ່ໃນປະຕິບັດຕາມຄຳເວົ້າຂອງນັກບຸນຈອນ: "ຂ້ອຍຢູ່ໃນພຣະວິນຍານໃນວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ;" ແຕ່ມັນຈະບໍ່ມີເງິນອີກຄວາມສະດວກສະບາຍຕໍ່ໝູ່ເພື່ອນໃນພຣະຄຳພີຂອງພວກເຮົາຫຼາຍກວ່າລຸ້ນກ່ອນຂອງຊຸດດຽວກັນ. ມີທີ່ ນັກບຸນໂຢຮັນນຳໃຊ້ສຳນວນທີ່ກ່າວມາກ່ອນໜ້ານີ້ໃນພຣະກິດຕິຄຸນຫຼືຈົດໝາຍຂອງລາວ? ໂອກາດທີ່ຈະກ່າວເຖິງວັນອາທິດແມ່ນບໍ່? ແມ່ນແລ້ວ, ສອງຄັ້ງ. ລາວໄດ້ກຳນົດວັນອາທິດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແນວໃດ? ວັນອາທິດ Easter ໄດ້ຖືກເອີ້ນໂດຍລາວ (ໂຢຮັນ 20: 1) "ມີທຳອິດຂອງອາທິດ."

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ບົດທີຊາວ, ຂໍ້ທີສິບເກົ້າ: "ດຽວນີ້ເວລາມັນຊ້າໃນມື້ນັ້ນ, ຄືມີທຳອິດຂອງອາທິດ." ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດແຈນວ່າ ເຖິງແມ່ນໄດ້ຮັບການດົນໃຈ, ທັງໃນພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ຈົດໝາຍຂອງລາວ, ພຣະອົງເອີ້ນວັນອາທິດ "ເປັນມື້ທຳອິດຂອງອາທິດ." ຈາກເຫດຜົນອັນໃດ, ມັນສາມາດຄາດເດົາໄດ້ວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍົກເລີກການກຳໜົດນັ້ນບໍ່? ລາວແຮງບັນດານໃຈຫຼາຍຂຶ້ນບໍ່ເມື່ອລາວຂຽນບົດປາໄສ, ຫຼືໄດ້ເຮັດລາວຮັບເອົາຕຳແໜ່ງໃໝ່ສຳລັບວັນອາທິດເພາະວ່າດຽວນີ້ມັນຢູ່ໃນສະໄໝນິຍົມບໍ່?

ການຕອບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນການເລັ່ງດ່ວນໂດຍສະເພາະຕໍ່ກັບຄຳຖາມສຸດທ້າຍ, ໂດຍທີ່ເຫັນວ່າການສະແດງອອກແບບດຽວກັນນີ້ໄດ້ຖືກໃຊ້ແປດເທື່ອແລ້ວໂດຍ ນັກບຸນ ລູກາ, ນັກບຸນໂປໂລ, ແລະ ນັກບຸນເປໂຕ, ລ້ວນແຕ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກສະຫວັນ ແລະ ແນ່ນອນວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະບໍ່ດົນໃຈໃຫ້ ນັກບຸນໂຢຮັນ ເອີ້ນວັນອາທິດເປັນວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງດົນໃຈໃຫ້ ທ່ານທັງຫຼາຍນີ້. ເປັນວັນແຫ່ງການພິພາກສາ

"ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ." ນັກປັດຊະຍາຄິດໄລ່ລະຫວ່າງແຮງຈູງໃຈທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນຂອງຄວາມຮັບຮອງ, ແຮງຈູງໃຈທາງສິນທຳຂອງການປຸງບູຮານທຸກການຈູງໃຈ, ໂດຍທີ່ພວກເຮົາສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນຈາກທີ່ຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ຈັກເປັນຄວາມແນ່ນອນຢ່າງແນ່ນອນຂອງຄວາມໝາຍຂອງສຳນວນທີ່ກ່າວເຖິງແປດເທື່ອ, ພວກເຮົາສະຫຼຸບໄດ້ວ່າສຳນວນດຽວກັນສາມາດມີໄດ້ ຄວາມໝາຍອັນດຽວກັນເທົ່ານັ້ນເມື່ອເວົ້າເຖິງຄັ້ງທີເກົ່າ, ໂດຍສະເພາະເມື່ອພວກເຮົາຮູ້ວ່າຢູ່ໃນເກົ້າຄັ້ງການສະແດງອອກໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ບໍ່ແມ່ນພື້ນຖານພາຍໃນທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດທີ່ຕ້ອງການພິສູດວ່າອັນນີ້ຄືກັບບົດເລື່ອງຂອງເອື້ອຍ, ປະກອບດ້ວຍຄວາມໝາຍອັນດຽວກັນ, ນັກບຸນໂຢຮັນ. (ພຣະນິມິດ 1:10) ກ່າວວ່າ "ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນວັນແຫ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ລາວສະໜອງໃຈຄວາມໃນສຳນວນນີ້ຂອງພວກເຮົາ, ບົດທີສີ່, ຂໍທຳອິດ ແລະ ຂໍທີສອງ; "ຫຼັງຈາກນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເບິ່ງ ແລະ ເຫັນປະຕູໄດ້ເປີດຢູ່ໃນສະຫວັນ." ສຽງເວົ້າກ່າວຕໍ່ລາວ; "ມາຂຶ້ນມາທີ່ນີ້, ແລະ ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງມີຕໍ່ໄປນີ້, "ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປດ້ວຍວິນຍານກັບໂຢຮັນ. ໄປໃສ? ຜ່ານ "ປະຕູໃນສະຫວັນ", ໄປສູ່ສະຫວັນ. ແລະ ພວກເຮົາຈະເຫັນຫຍັງ? "ສິ່ງທີ່ຕ້ອງມີຢູ່ນີ້," ບົດທີສີ່, ຂໍທຳອິດ. ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນໄປສະຫວັນດ້ວຍພຣະວິນຍານ. ລາວໄດ້ຖືກສົ່ງໃຫ້ຂຽນ, ຢ່າງເຕັມທີ່, ວິໄສທັດຂອງລາວກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກ່ອນໜ້ານີ້ ແລະ ພ້ອມກັນກັບ, "ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ," ຫຼືວັນພິພາກສາ; ການສະແດງອອກ "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານີ້" ຖືກຈຳກັດຢູ່ໃນພຣະຄຳພິຈົນເຖິງວັນພິພາກສາເທົ່ານັ້ນ.

ພວກເຮົາໄດ້ເກັບກຳຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ຖືກຕ້ອງຈາກພຣະຄຳພິໄພ່ທຸກບ່ອນທີ່ມີຫຼັກຖານທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນກົດໝາຍຍົກເລີກວັນສະບາໂຕຂອງກົດໝາຍເກົ່າ, ຫຼືມີໜຶ່ງປຸງແທນອີກໜຶ່ງວັນສຳລັບຍຸກຄຣິສຕຽນ. ພວກເຮົາໄດ້ລະມັດລະວັງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມແຕກຕ່າງຂ້າງເທິງ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນມັນອາດຈະກ້າວໜ້າທີ່ສາມ (ໃນການນັບເອົາກາໂຕລິກພຣະບັນຍັດວັນສະບາໂຕເປັນຂໍ້ທີສາມຂອງພຣະບັນຍັດ) ພຣະບັນຍັດແມ່ນຖືກຍົກເລີກພາຍໃຕ້ກົດໝາຍໃໝ່. ການຮ້ອງຂໍດັ່ງກ່າວໃດໄດ້ຖືກເອົາຊະນະໂດຍການກະທຳຂອງອະທິການໃນສິດຍາພິບານຂອງພວກເຂົາໃນປີ 1874, ແລະ ອ້າງອີງໂດຍທັງສີພິມຜູ້ປະກາດຂ່າວໃໝ່ຂອງວັນທີດຽວກັນ, ຂອງຜູ້ເຊົ່າອາໄສຕໍ່ໄປນີ້; " ວັນສະບາໂຕໄດ້ຈັດຕັ້ງໄວ້ໃນຕອນຕົ້ນ ແລະ ຍືນຍັນເທື່ອແລ້ວເທື່ອອີກໂດຍໂມເຊ ແລະ ສາດສະດາ, ບໍ່ເຄີຍຖືກຍົກເລີກ. ສ່ວນໜຶ່ງຂອງກົດບັນຍັດດ້ານສິນທຳ, ບໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສ່ວນນ້ອຍຂອງຄວາມສັກສິດຂອງມັນໄດ້ຖືກເອົາໄປ." ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂ້າງເທິງໄດ້ສັນຍາວ່າຮ່າງກາຍໃຫຍ່ຂອງຄຣິສຕຽນໃນພຣະຄຳພິເພື່ອຄວາມຖາວອນຂອງຄຳສັ່ງທີ່ສາມພາຍໃຕ້ກົດໝາຍໃໝ່.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງພວກເຮົາຂໍລາອອກເພື່ອຮຽກຮ້ອງຄວາມສົນໃຈພິເສດຂອງຜູ້ອ່ານຂອງພວກເຮົາໄປຫາບົດທີຊາວຂອງ "ສາມສິບເກົ້າບົດເລື່ອງສາສະໜາ" ຂອງປຶ້ມຄຳອະທິຖານທົ່ວໄປ: " ມັນບໍ່ຖືກກົດໝາຍສຳລັບຄຣິສຕະຈັກເພື່ອເຈັມອັນໃດກໍຕາມທີ່ຂັດກັບຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ"

ສະຫຼຸບ

ພວກເຮົາມີບົດຄວາມຊຸດນີ້, ໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດຫຼາຍຈາກຄໍາແນະນຳຂອງຜູ້ອ່ານຂອງພວກເຮົາ ກະກຽມໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໂດຍການນຳສະເໜີ ຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ປະຕິເສດບໍ່ໄດ້ຫຼາຍຢ່າງທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ມາຮອດການສະຫຼຸບທີ່ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້. ເມື່ອນຳເອົາລະບົບພຣະຄຳພີໃສ່ໃນຮູບລັກສະນະໃນສະຕະວັດທີສິບ ທົກ, ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກຍຶດເອົາຢູ່ໃນການຄອບຄອງຊົ່ວຄາວຂອງຄຣິສຕະຈັກ, ແຕ່ວ່າໃນສົງຄາມຄຣິສຕະທີ່ປ່າເຖື່ອນ ຂອງມັນໄດ້ທຳລາຍສາສະໜາຄຣິສຕຽນ, ເທົ່າທີ່ມັນສາມາດເຮັດໄດ້ ມັນທຳລາຍທຸກຢ່າງໄປຈາກຜູ້ກໍ່ຕັ້ງ, ທັງເຄື່ອງ ຖະຫວາຍອັນສັກສິດໂດຍບໍ່ມີຫຍັງເຫຼືອໄວ້ເລີຍນອກຈາກພຣະຄຳພີ, ເຊິ່ງກຳລັງປະກາດເປັນຄູສອນຄົນດຽວຂອງ ເຂົາເຈົ້າໃນຄຳສອນສິນລະທຳຂອງຄຣິສຕຽນ

ຫົວຂໍ້ລະຫວ່າງບົດຄວາມຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້າແມ່ນ, ແມ່ນນີ້, ຄວາມຈຳເປັນຖາວອນຂອງ ການຮັກສາວັນສະບາໂຕໃຫ້ບໍລິສຸດ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ມັນເປັນບົດຄວາມດຽວຂອງບົດຄວາມສຳລັບ 300 ປີທີ່ ຜ່ານມາຄວາມເຊື່ອຂອງຊາວຄຣິສຕຽນທີ່ໄດ້ມີການເຫັນດີເປັນເອກະພາບກັນຂອງຜູ້ຕາງໜ້າໃນພຣະຄຳພີ. ການ ຮັກສາວັນສະບາໂຕປະກອບເປັນສ່ວນລວມ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງທິດສະດີພຣະຄຳພີ. ໄດ້ແທ່ນປາໄສມີສຽງສະທ້ອນ ປະຈຳອາທິດໂດຍມີສຽງລົບກວນຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງຕໍ່ກັບລັກສະນະຂອງການຮັກສາວັນສະບາໂຕໃນບັນດາປະເທດ ກາໂຕລິກກຶກກັນຂ້າມກັບຮູບແບບທີ່ເໝາະສົມ, ຄຣິສຕຽນ, ແບບພໍໃຈຕົນເອງຂອງການຮັກສາມີຢູ່ໃນປະເທດ ໃນພຣະຄຳພີ. ໃຜສາມາດລືມຄວາມຄຽດແຄ້ນທີ່ມີຄຸນນະທຳໄດ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍນັກເທດພຣະຄຳພີຕະຫຼອດ ຄວາມຍາວ ແລະ ຄວາມກວ້າງຂອງປະເທດເຮົາ, ຈາກແທ່ນປາໄສຂອງພວກໂປຣເຕສະແຕນຕາບໃດທີ່ຄຳຖາມຂອງ ການເປີດງານວາງສະແດງໂລກໃນວັນອາທິດຍັງບໍ່ທັນຕັດສິນໃຈ; ແລະ ໃຜບໍ່ຮູ້ນີ້, ນິກາຍໜຶ່ງ, ເພື່ອໝາຍສັກສິດ ຂອງມັນ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈໃນການຕັດສິນໃຈ, ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເປີດກ່ອງທີ່ບັນຈຸບົດຄວາມຂອງຕົນຢູ່ງານວາງສະແດງໂລກ?

ຊາວຄຣິສຕຽນທີ່ດີ ແລະ ຜູ້ປະຈົບສິ້ນເຫຼົ່ານີ້, ໂດຍການເອົາຊະນະພຣະຄຳພີຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງ ລະມັດລະວັງ, ສາມາດຊອກຫາຄູ່ຮ່ວມງານຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນຊົນຊັ້ນທີ່ແນ່ນອນຂອງຄົນທີ່ບໍ່ເປັນມິດກັບຄົນດີໃນສະ ໄໝຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່, ຜູ້ທີ່ໄດ້ລີ້ຢູ່ໃນພຣະອົງທັງກາງຄືນ ແລະ ກາງເວັນ, ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເກີນກວ່າທີ່ຈະວັດແທກ ໄດ້, ແລະ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມອັບອາຍເກີນຄວາມອົດທົນໄດ້, ເພາະວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮັກສາວັນສະບາໂຕໃນ ລັກສະນະກຶກກັນຂ້າມດ້ວຍຕົນເອງ.

ພວກເຂົາກຽດຊັງພຣະອົງສຳລັບການນຳໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກທົ່ວໄປໃນການອ້າງອີງເຖິງມື້ນັ້ນ, ແລະ ພຣະອົງ ບໍ່ພົບການສະແດງອອກພຽງພໍຂອງການດູກູກສູງສຸດຂອງພຣະອົງສຳລັບຄວາມພາກພູມໃຈໃນຄວາມເປັນພາລິຊາຍ ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ມັນແມ່ນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍທີ່ຈິດໃຈອັນສູງສົ່ງບໍ່ໄດ້ແກ້ໄຂທັດສະນະຂອງຕົນໃນມື້ນີ້ທີ່ບໍ່ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດການຮ້ອງຮຽນທີ່ຊັດເຈນຂອງຜູ້ຕິດຕາມ ແລະ ຜູ້ເຫັນອີກເຫັນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຕອນທ້າຍຂອງ ສະຕະວັດທີສິບເກົ່ານີ້. ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົາເພີ່ມຄວາມຈິງທັງໝົດນີ້ໃນຂະນະທີ່ພວກພາລິຊາຍໃນສະໄໝເກົ່າຮັກສາວັນ ສະບາໂຕທີ່ແທ້ຈິງ, ທັນສະໄໝຂອງພວກເຮົາພວກພາລິຊາຍ, ຄິດໄລ່ຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄວາມລຽບງ່າຍຂອງການ ຫຼອກລວງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ບໍ່ເຄີຍມີຈັກເທື່ອຊີວິດຮັກສາວັນສະບາໂຕທີ່ແທ້ຈິງເຊິ່ງພຣະອາຈານຜູ້ສູງສົ່ງຂອງພວກເຂົາ

ຮັກສາໄວ້ຈົນເຖິງວັນຕາຍຂອງພະອົງ ແລະ ເຊິ່ງເປັນວັນຂອງພະອົງອັກຄະສາວົກໄດ້ຮັກສາຕົວຢ່າງຂອງພະອົງ ໄວ້ເປັນເວລາສາມສິບປີຫຼັງຈາກນັ້ນຕາມການບັນທຶກທີ່ສັກສິດ. ຄວາມຂັດແຍ່ງທີ່ຈະແຈ້ງທີ່ສຸດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການ ປະຕິເສດໂດຍເຈດຕະນາທີ່ໂຫດຮ້າຍຂອງກຳລັງສອນໃນທາງບວກທີ່ສຸດໄດ້ຖືກນຳສະເໜີ ຕໍ່ພວກເຮົາໃນມື້ນີ້ໃນ ການກະທຳຂອງໂລກຄຣິສຕຽນໃນພຣະຄຳພີ. ພຣະຄຳພີ ແລະ ວັນສະບາໂຕປະກອບເປັນຄຳເວົ້າຂອງສາດສະໜາ ໂປຣເຕສະແຕນ: ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມັນເປັນຄຳພີຕໍ່ກັບວັນສະບາໂຕຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພວກເຮົາໄດ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າບໍ່ມີອັນໃດໃຫຍ່ກວ່າຄວາມຂັດແຍ່ງເຄີຍມີມາຫຼາຍກວ່າທິດສະດີ ແລະ ພາກປະຕິບັດຂອງ ເຂົາເຈົ້າ. ພວກເຮົາໄດ້ພິສູດວ່າບໍ່ແມ່ນຂອງເຂົາເຈົ້າບັນພະບຸລຸດໃນພຣະຄຳພີຫຼືຕົນເອງບໍ່ເຄີຍຮັກສາວັນສະບາໂຕມື້ ດຽວໃນຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຊາວອິດສະຣາເອນ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງແອັດເວັນຕິສການເສື່ອມສະພາບປະຈຳອາທິດຂອງພວກເຮົາ ກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນວັນທີ່ພຣະເຈົ້າຕັ້ງຊື່ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ, ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສົນໃຈ ແລະ ກ່າວໂທດ ພວກເຮົາຄູ່ອາຈານ, ພຣະຄຳພີ, ພວກເຮົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຮອງເອົາວັນເກັບຮັກສາໄວ້ໂດຍຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກ. ໂປເຕ ສະແຕນແມ່ນຫຍັງສາມາດ, ຫຼັງຈາກການອ່ານບົດຄວາມເຫຼົ່ານີ້, ດ້ວຍສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບຢ່າງຈະແຈ້ງ, ສືບຕໍ່ບໍ່ເຊື່ອ ຟັງຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກຳລັງເຂົ້າໄປໃນວັນເສົາເພື່ອໃຫ້ຮັກສາໄວ້ເຊິ່ງຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ, ພຣະຄຳພີ, ຈາກ ປະຖົມມະການເຖິງພຣະນິມິດ, ບັນທຶກເປັນຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?

ປະຫວັດສາດຂອງໂລກບໍ່ສາມາດນຳສະເໜີຕົວຢ່າງທີ່ໂງ່າຈ້າ ແລະ ອວດອ້າງຕົວຕົນເອງໄດ້ຫຼາຍກວ່ານີ້ ລະເລີຍຫຼັກການກ່ວານີ້. ນາຍຄູຮຽກຮ້ອງຢ່າງ ໜັກແໜ້ນໃນທຸກໜ້າທີ່ວ່າປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍຂອງວັນສະບາໂຕ ທຸກອາທິດ, ໂດຍທຸກຄົນຮັບຮູ້ວ່າມັນເປັນ“ ຂໍ້ຜິດພາດພຽງອັນດຽວເທົ່ານັ້ນຄູ, “ໃນຂະນະທີ່ພວກສາວົກຂອງຄູຜູ້ນັ້ນບໍ່ ເຄີຍມີມາເປັນເວລາສາມຮ້ອຍກວ່າປີແລ້ວສັງເກດເຫັນຄຳສັ່ງສອນອັນສູງສົ່ງ! ສະຖານທີ່ອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງຄຣິສຕຽນ ໃນຄຳພີເມໂຕດິສ, ໄດ້ປະກາດວ່າວັນສະບາໂຕບໍ່ເຄີຍຖືກຍົກເລີກ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຕິດຕາມຂອງຄຣິສຕະຈັກອັງກິດ, ພ້ອມກັບລູກສາວຂອງນາງ, ຄຣິສຕະຈັກອິຟິສໂຄໂປ ຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ, ມີຄວາມມຸ່ງໝັ້ນໂດຍມາດຕາຊາວ ຂອງສາສະໜາ, ທີ່ໄດ້ອ້າງເຖິງແລ້ວ, ເຖິງພິທີການທີ່ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ສາມາດແຕ່ງຕັ້ງອັນໃດຕາມກົດໝາຍ “ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.” ຖ້ອຍຄຳທີ່ຂຽນເປັນລາຍລັກອັກສອນຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມການ ນະມັດສະການຂອງພຣະອົງທີ່ຈະຖືກສັງເກດໃນວັນເສົາຢ່າງແທ້ຈິງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ, ແລະ ມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທີ່ສຸດ, ໂດຍມີການຂົ່ມຂູ່ໃນທາງບວກທີ່ສຸດເຖິງຄວາມຕາຍຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງ. ທັງຫມົດນີ້ກາຍໃນພຣະຄຳພີຍຶດຕຳແໜ່ງຕຳໜີ ຕົນເອງອັນດຽວກັນເຊິ່ງບໍ່ມີຄຳອະທິບາຍສາມາດດັດແປງໄດ້, ມີເຫດຜົນໜ້ອຍຫຼາຍ.

ພຣະວະຈະນະຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດນຳໃຊ້ກັບສະຖານະການອັນໜ້າສະລົດໃຈນີ້ແທ້! “ຄວາມຊົ່ວ ຮ້າຍໄດ້ຕົວະຕົວເອງ.” ການສະເໜີໃຫ້ປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳພີໃນຖະນະຄູເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ກ່ອນໂລກ, ຄູສອນຄົນດຽວ ແມ່ນຖືກຖິ້ມໄປຢ່າງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກ, ການສອນ ແລະ ການປະຕິບັດຂອງຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກ “ແມ່ຂອງສິ່ງທີ່ໜ້າ ສະອິດສະອຽນ,” ເມື່ອມັນເພາະສົມຈຸດປະສົງຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອກຳນົດນາງ - ຮັບເອົາເປັນລູກບຸນທຳ, ເຖິງວ່າຈະມີ ໄພຂົ່ມຂູ່ທີ່ເປັນຕາຍຢ້ານທີ່ສຸດໂດຍພຣະເຈົ້າເອງຕໍ່ຕ້ານຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງຄຳສັ່ງ, “ ຈົ່ງຈື່ຈຳວ່າຮັກສາວັນສະບາໂຕໃຫ້ ບໍລິສຸດ.”

ກ່ອນປິດບົດຄວາມຊຸດນີ້, ພວກເຮົາຂໍຮຽກຮ້ອງຄວາມສົນໃຈຈາກຜູ້ອ່ານຂອງພວກເຮົາອີກເທື່ອໜຶ່ງກັບຄຳບັນຍາຍຂອງພວກເຮົາ, ຄຳນຳເບື້ອງຕົ້ນຂອງແຕ່ລະອັນ; 1. ວັນສະບາໂຕຂອງຄຣິສຕຽນ, ເປັນລູກແທ້ຂອງສະຫະຢູນັງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກັບຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກຄູ່ສົມລົດຂອງເຂົາເຈົ້າ. 2. ການຮຽກຮ້ອງຂອງນິກາຍໂປຣເຕສແຕນຢູ່ໃນພາກສ່ວນໃດໜຶ່ງໄດ້ພິສູດວ່າບໍ່ມີພື້ນຖານ, ຂັດແຍ່ງກັນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ການຂ້າຕົວຕາຍ.

ຂໍສະເໜີທຳອິດຕ້ອງການຫຼັກຖານພຽງເລັກນ້ອຍ. ຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກເປັນເວລາຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງພັນປີກ່ອນການມີຢູ່ຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນ, ໂດຍອາໄສພາລະກິດອັນສູງສົ່ງຂອງນາງ, ໄດ້ປ່ຽນມື້ຈາກວັນເສົາເປັນວັນອາທິດ. ພວກເຮົາເວົ້າໂດຍອາໄສພາລະກິດອັນສູງສົ່ງຂອງນາງ, ເພາະວ່າພຣະອົງຜູ້ຊົງເອີ້ນພຣະອົງເອງເປັນ "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງວັນສະບາໂຕ", ໄດ້ໃຫ້ນາງມີພະລັງຂອງພຣະອົງໃນການສອນ, "ພຣະອົງນັ້ນໄດ້ຍິນເຈົ້າ, ຈົ່ງຟັງເຮົາ; "ໄດ້ສັ່ງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງໃຫ້ຟັງນາງ, ພາຍໃຕ້ການລົງໂທດຖືກວາງໄວ້ກັບ "ຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຄົນເກັບພາສີ;" ແລະ ສັນຍາວ່າຈະຢູ່ກັບນາງຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍຂອງໂລກ. ນາງຖືກກົດໝາຍຂອງນາງເປັນຄູສອນຈາກລາວ ເປັນກົດໝາຍທີ່ບໍ່ສາມາດຜິດພາດໄດ້ຕະຫຼອດໄປ. ໂລກຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນໃນເວລາເກີດຂອງມັນພົບວ່າວັນສະບາໂຕຂອງຄຣິສຕຽນມີຄວາມຮຸນແຮງຫຼາຍເກີນໄປເພື່ອແລ່ນຕ້ານກັບການມີຢູ່ຂອງມັນ; ດັ່ງນັ້ນມັນໄດ້ຖືກຈັດໃສ່ພາຍໃຕ້ຄວາມຈຳເປັນຂອງການຍອມຮັບໃນການຈັດການ, ໝາຍເຖິງສິດຂອງຄຣິສຕະຈັກໃນການປ່ຽນແປງວັນ, ສຳລັບຫຼາຍກວ່າສາມຮ້ອຍປີ. ດັ່ງນັ້ນວັນສະບາໂຕຂອງຄລິດສະຕຽນຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້, ວັນທີ່ຍອມຮັບລູກຫຼານຂອງຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກໃນຖານະເປັນຄູ່ສົມລົດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໂດຍບໍ່ມີຄຳເວົ້າຂອງການລະນຶກເຖິງຈາກໂລກຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນ

ແນວໃດກໍຕາມ, ດຽວນີ້, ພວກເຮົາພິຈາລະນາຂໍສະເໜີທີ່ສອງຂອງພວກເຮົາ, ໂດຍມີພຣະຄຳພີຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນອາຈານສອນຢ່າງເຂັ້ມງວດທີ່ສຸດທ້າມບໍ່ໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງມື້ໃດໜຶ່ງດ້ວຍເຫດຜົນຫຼັກ. ໄດ້ຄຳສັ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີ "ພັນທະສັນຍາຕະຫຼອດໄປ." ມື້ໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຄູເກັບຮັກສາໄວ້ບໍ່ເຄີຍຖືກເກັບຮັກສາເທື່ອ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ການພັດທະນາການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອຈາກການຄາດຄະເນຄົງທີ່ຫຼັກການ, ເປັນການຂັດແຍ່ງກັນດ້ວຍຕົນເອງ, ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນຄົນຂີ້ຄ້ານ, ແລະ ຜົນສະທ້ອນເຖິງການຂ້າຕົວຕາຍຄືກັບວ່າຢູ່ພາຍໃນອຳນາດຂອງພາສາທີ່ຈະສະແດງອອກ.

ຍັງບໍ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດການທຳລາຍລ້າງຜານ. ໂກຈາກມັນ. ການທຳທ່າຂອງພວກເຮົາໃນການອອກໄປຈາກຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກແມ່ນເພື່ອປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອຈາກຄວາມຈິງຕາມທີ່ໄດ້ສອນໄວ້ໃນຄຳເວົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຮັບເອົາຄຳທີ່ຂຽນເປັນຄູສອນພຽງຜູ້ດຽວຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສຳເລັດໄວ້ກວ່ານີ້ເຂົາເຈົ້າປະຖິ້ມມັນທັນທີ, ເພາະວ່າບົດຄວາມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນຢ່າງອຸດົມສົມບູນ; ແລະ ໂດຍການບິດເບືອນເປັນຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຜິດພາດ, ເຂົາເຈົ້າຍອມຮັບຄຳສອນຂອງຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກໃນການຄັດຄ້ານໂດຍກົງຕໍ່ກັບການສອນທຳມະດາ, ບໍ່ປ່ຽນແປງ, ແລະ ຄົງທີ່ຂອງຄູຄົນດຽວຂອງເຂົາເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ສຸດຄຳສອນຂອງສາດສະໜາຂອງເຂົາເຈົ້າ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ສະຖານະການໃນສິ່ງທີ່ອາດຈະເພາະສົມຖືກກຳນົດວ່າເປັນການ "ເຍາະເຍີ້ຍ, ຫຼອກລວງ, ແລະ ບ່ວງແຮ້ວ."

ບັນທຶກຂອງບັນນາທິການ-ມັນຢູ່ໃນຈຸດນີ້ທີ່ການປະຕິຮູບໄດ້ຖືກກ່າວໂທດໂດຍສະພາຂອງເທຣນ. ຜູ້ປະຕິຮູບໄດ້ຄິດຄຳບໍລິການຢູ່ສະເໝີ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນທີ່ນີ້ວ່າຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອໄປຈາກຄວາມຈິງດັ່ງທີ່ບັນຈຸຢູ່ໃນຄຳຂຽນ. "ຄຳທີ່ຂຽນ," "ພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ ແລະ ພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ," "ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້," ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄຳຄົງທີ່ຂອງພວກເຂົາຄຳສຳຄັນ ແລະ "ພຣະຄຳພີໃນຄຳທີ່ຂຽນເປັນລາຍລັກອັກສອນຄືມາຮດຕະຖານຂອງການຂອງການອຸທອນເທົ່ານັ້ນ." ນີ້ເປັນເວທີປະກາດຂອງການປະຕິຮູບ ແລະ ນິກາຍໂປຣເຕສແຕນ. "ພຣະຄຳພີ ແລະ ປະເພນີ." "ພຣະຄຳພີທີ່ຄວາມໝາຍໂດຍຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ອີງຕາມການເຫັນດີເປັນເອກະພາບຂອງບັນພະບູລຸດ." ອັນນີ້ແມ່ນຕຳແໜ່ງ ແລະ ຄຳຮຽກຮ້ອງຂອງຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກ. ອັນນີ້ແມ່ນຫຼັກບັນຫາຢູ່ໃນສະພາຂອງເທຣນ, ເຊິ່ງໄດ້ຖືກເອີ້ນໂດຍສະເພາະເພື່ອພິຈາລະນາຄຳຖາມທີ່ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາ ແລະ ບັງຄັບຕາມຄວາມສົນໃຈຂອງເອີຣົບໂດຍຜູ້ປະຕິຮູບ. ທຳອິດຄຳຖາມກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອທີ່ສະພາໄດ້ພິຈາລະນາແມ່ນຄຳຖາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນຫານີ້. ມີພັກທີ່ເຂັ້ມແຂງແມ່ນແຕ່ຂອງກາໂຕລິກພາຍໃນສະພາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນການປະຖິ້ມປະເພນີ ແລະ ການຮັບເອົາພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ, ເປັນມາດຕະຖານຂອງສິດອຳນາດ. ທັດສະນະດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກຈັດຂຶ້ນຢ່າງເດັດຂາດໃນການໂຕ້ວາທີ່ຢູ່ໃນສະພາທີ່ສັນຕະປາປາຕົວຈິງໄດ້ຂຽນຫາລາວວ່າມີ "ແນວໂນ້ມທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ຈະປະຖິ້ມປະເພນີທັງໝົດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະຄຳພີເປັນມາດຕະຖານຂອງການອຸທອນ." ແຕ່ເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້ເຫັນໄດ້ຊັດວ່າຈະໄປທາງໄກເພື່ອໃຫ້ເຫດຜົນຕໍ່ການຮຽກຮ້ອງຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນ. ໂດຍວິກິດນີ້ມີການພັດທະນາພາກສ່ວນຂອງສາສະໜາກາໂຕລິກທີ່ສຸດຂອງສະພາວຽກງານທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືອັນອື່ນທີ່ວ່າ "ພຣະຄຳພີ ແລະ ປະເພນີ" ເປັນພື້ນຖານອັນດຽວທີ່ແນ່ນອນທີ່ຈະຢືນຢູ່ໄດ້. ຖ້ານີ້ສາມາດເຮັດໄດ້, ສະພາສາມາດດຳເນີນການອອກດຳລັດວ່າດ້ວຍການກ່າວປະນາມການປະຕິຮູບ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນບໍ່. ຄຳຖາມດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກຖຽງກັນທຸກມື້, ຈົນກວ່າສະພາຈະໄດ້ຮັບຖືກນຳມາຢ່າງຍຸດຕິທຳ. ສຸດທ້າຍ, ຫຼັງຈາກຄວາມເຄັ່ງຕຶງທາງດ້ານຈິດໃຈທີ່ຍາວນານ ແລະ ເຂັ້ມຊັນ, ຫົວໜ້າບາດຫຼວງຂອງເຣກກິໂອເຂົ້າມາໃນສະພາດ້ວຍການໂຕ້ຖຽງກັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ໄປນີ້ພັກທີ່ຈັດຂຶ້ນເພື່ອພຣະຄຳພີຢ່າງດຽວ:

"ພວກໂປຣເຕສແຕນຮຽກຮ້ອງທີ່ຈະຢືນຢູ່ຍັດບົນຄຳທີ່ຂຽນເທົ່ານັ້ນຄືພຣະຄຳພີຢ່າງດຽວເປັນມາດຕະຖານຂອງສາດສະໜາ. ເຂົາເຈົ້າໃຫ້ເຫດຜົນຕໍ່ການກະບົດຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍການຮ້ອງຂໍຂອງຄຣິສຕະຈັກໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອຈາກຄຳທີ່ຂຽນ ແລະ ປະຕິບັດຕາມປະເພນີ. ດຽວນີ້ຄຳຮຽກຮ້ອງຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນ, ວ່າເຂົາເຈົ້າຢືນຢັດຢູ່ເອົາຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ເທົ່ານັ້ນບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ. ອາຊີບຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການຖືພຣະຄຳພີຢ່າງດຽວເປັນມາດຕະຖານຂອງສາສະໜາ, ແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ຫຼັກຖານ: ຄຳເວົ້າທີ່ຂຽນຢ່າງຈະແຈ້ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປະຕິບັດມື້ທີ່ເຈັດຄືກັບວັນສະບາໂຕ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສັງເກດເຫັນມື້ທີ່ເຈັດ, ແຕ່ປະຕິເສດມັນ. ຖ້າເຂົາເຈົ້າຖືພຣະຄຳພີຢ່າງດຽວເປັນມາດຕະຖານຂອງເຂົາເຈົ້າແທ້, ເຂົາເຈົ້າຈະສັງເກດເບິ່ງມື້ທີ່ເຈັດຕາມທີ່ໄດ້ບັນຍາຍໄວ້ໃນພຣະຄຳພີຕະຫຼອດ. ແຕ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພຽງແຕ່ປະຕິເສດການຍຶດຖືວັນສະບາໂຕທີ່ໄດ້ບັນຍາຍໄວ້ໃນຄຳທີ່ຂຽນໄວ້, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າມີໄດ້ຮັບຮອງເອົາ ແລະ ປະຕິບັດການປະຕິບັດຂອງວັນອາທິດ, ສຳລັບການທີ່ເຂົາເຈົ້າມີພຽງແຕ່ປະເພນີຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ຜົນສະທ້ອນການຮ້ອງຂໍຂອງ "ພຣະຄຳພີຢ່າງດຽວເປັນມາດຕະຖານ." ລົ້ມເຫລວ; ແລະ ຄຳສອນຂອງ "ພຣະຄຳພີ ແລະ ປະເພນີ" ເປັນສິ່ງຈຳເປັນ, ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ພວກໂປຣເຕສແຕນເຂົາເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ຕັດສິນ."

ບໍ່ມີທາງແກ້ໄຂເລື່ອງນີ້ໄດ້, ເພາະພວກໂປຣເຕສແຕນມີຖ້ອຍຖະແຫຼງກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອ ອັກສເບີກ

ຄຳສາລະພາບ ຄ.ສ.1530 ໄດ້ຍອມຮັບຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ "ການສັງເກດວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໂດຍ "ຄຣິສຕະຈັກ" ເທົ່ານັ້ນ.

ການໂຕ້ຖຽງໄດ້ຖືກຍົກຍ້ອງຢູ່ໃນສະພາວ່າເປັນແຮງບັນດານໃຈເທົ່ານັ້ນ; ພັກສຳລັບ "ພຣະຄຳພີ ຄົນດຽວ, "ຍອມຈຳນົນ; ແລະ ສະພາໄດ້ຕັດສິນລົງໂທດຢ່າງເປັນເອກະພາບໃນເວລາດຽວກັນກ່ຽວກັບພວກໂປຣເຕສແຕນ ແລະ ການປະຕິຮູບທັງໝົດເປັນພຽງແຕ່ການກະບົດທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນຈາກການລວມຕົວ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກ; ແລະ ດຳເນີນຕໍ່ໄປເມື່ອວັນທີ 8 ເມສາ, 1546 "ຕໍ່ກັບການປະກາດໃຊ້ສອງດຳລັດ, ສິ່ງທຳອິດທີ່ປະກາດໃຊ້, ພາຍໃຕ້ຄວາມໂກດແຄ້ນ, ພຣະຄຳພີ ແລະ ປະເພນີຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຄົາລົບນັບຖືຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ, ແລະ ປຶ້ມດິວເທີໂຣ-ຄານອນນິໂຄ (Deutero-canonical) ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງປຶ້ມໃຫຍ່ຂອງພຣະຄຳພີ. ດຳລັດສະບັບທີ່ສອງປະກາດໂວເກດ (Vulgate) ໃຫ້ເປັນຂອງແທ້ແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ ແລະ ສະບັບພາສາລາຕິນມາດຕະຖານ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນມີສິດອຳນາດທີ່ຈະທົດແທນການທົດສອບເດີມ; ຫ້າມການຕີຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄຳພີທີ່ຂັດກັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ຮັບ," ຫລື ແມ້ແຕ່ຂັດກັບການເຫັນດີເປັນເອກະພາບຂອງບິດາ, ແລະ ອື່ນໆ.

ສະນັ້ນມັນແມ່ນຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງຂອງການປະຕິບັດຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນກັບວິຊາຊີບຂອງພວກໂປຣເຕສແຕນໄດ້ມອບໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກຂອງນາງເປັນພື້ນຖານທີ່ຕ້ອງການມາດົນນານ ແລະ ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ນາງຈະຕ້ອງກ່າວປະນາມໂປຣເຕສແຕນ ແລະ ຂະບວນການປະຕິຮູບທັງໝົດເປັນພຽງແຕ່ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວການກະບົດທີ່ມີຄວາມທະເຍີທະຍານຕໍ່ກັບສິດອຳນາດຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ແລະ ໃນການໂຕ້ຖຽງອັນສຳຄັນນີ້, ກຸນແຈການສະແດງອອກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ສຸດຍອດຂອງຄວາມບໍ່ລົງຮອຍກັນກັບພວກໂປຣເຕສແຕນແມ່ນຢູ່ໃນການປະຕິເສດຂອງວັນສະບາໂຕຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເປັນມື້ທີ່ເຈັດ, ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ການຮັບຮອງເອົາ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມວັນອາທິດຕາມທີ່ຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກໄດ້ແນະນຳ.

ແລະ ອັນນີ້ແມ່ນຈຸດຍືນຂອງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂັດແຍ່ງນີ້ໃນມື້ນີ້, ດັ່ງນີ້ເອກະສານສະແດງໃຫ້ເຫັນ, ນີ້ແມ່ນບັນຫາສຳຄັນທີ່ຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກຈັດຂຶ້ນ, ແລະ ຕາມທີ່ນາງຕັດສິນລົງໂທດຫຼັກການຂອງໂປຣເຕສແຕນ ຄືກັນ "ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້, ຂັດແຍ່ງຕົນເອງ, ແລະ ຂ້າຕົວຕາຍ," ພວກໂປຣເຕສແຕນເຫຼົ່ານີ້, ສິ່ງໃດທີ່ນິກາຍໂປຣເຕສແຕນນີ້ຈະເຮັດ?

ຄວນໃຫ້ສິດຍາພິບານຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຜູ້ທີ່ເຄີຍຮ້ອງທຸກຈົນເຄີຍຊົນ. ທຸກການກວດພິມສາສະໜາຈິງໜຶ່ງໂດຍສົມມຸດຂອງການສັ່ງໃຫ້ເຄິ່ງໃນສາສະໜານັ້ນ. ວັນສະບາໂຕໃນພຣະຄຳພີ, ຄິດໃຫ້ດີໃນການເຂົ້າສູ່ການປະທ້ວງຕໍ່ຕ້ານການແບ່ງແຍກສັດລ້ຽງລູກປະສົມຂອງເຂົາຕາມຫຼັກເຫດຜົນ. ພວກເຮົາສາມາດໃຫ້ຄຳສັນຍາພວກເຂົາວ່າຄວາມພະຍາຍາມໃດໆ ທີ່ສົມເຫດສົມຜົນໃນສ່ວນຂອງພວກເຂົາໃນການລວບລວມຂອງລູກປະສົມ ແລະ ການພິຈາລະນາດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບໃນສ່ວນຂອງພວກເຮົາ.

ແຕ່ພວກເຮົາສາມາດຮັບຮອງກັບຜູ້ອ່ານຂອງພວກເຮົາວ່າພວກເຮົາຮູ້ຈັກກັນກ່ອນໄປທີ່ຈະຄາດຫວັງໄດ້ເປືອກດຽວຈາກພວກເຂົາໃນຕົວຢ່າງນີ້. ແລະ ເຂົາເຈົ້າຮູ້ຈັກເຮົາດີເກີນໄປທີ່ຈະຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງ

ເຂົາເຈົ້າເອງຕໍ່ການຕາຍເຊິ່ງຈະເປັນການວິເຄາະຕື່ມອີກຂອງຄໍາຖາມທີ່ມີຫຼັກການໃນພຣະຄໍາພີນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງນຳມາເຊິ່ງນະໂຍບາຍຂອງເຂົາເຈົ້າດຽວນີ້ແມ່ນ“ ວາງໃຫ້ຕ່ຳ” ແລະ ເຂົາເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າຈະນຳມາໃຊ້.

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ I

ບົດຄວາມເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກພິມຄືນໃໝ່, ແລະ ໃບຍ່ອຍນີ້ຖືກສົ່ງອອກໂດຍຜູ້ຈັດພິມ, ເພາະວ່າມັນໃຫ້ຈາກແຫຼ່ງທີ່ມາທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ ແລະ ບໍ່ມີສຽງທີ່ບໍ່ແນ່ນອນ, ໄລຍະລັກສຸດຂອງການໂຕ້ຖຽງກັນກ່ຽວກັບການສະເຫຼີມສະຫຼອງວັນອາທິດ, ເຊິ່ງປະຈຸບັນນີ້, ແລະ ເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ, ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຄໍາຖາມລະດັບຊາດ, ກັບບັນດາປະເທດນຳ, ແຕ່ຍັງເປັນຄໍາຖາມສາກົນ. ບໍ່ວ່າພວກເຮົາດີໃຈທີ່ໄດ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ; ພວກເຮົາຫວັງວ່າມັນຈະຢູ່ໄກຫຼາຍ. ພວກເຮົາຈະວ່າພວກໂປຣເຕສແຕນຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງມີຄວາມສອດຄ່ອງຢ່າງຮອບຄອບໃນການປະກອບອາຊີບ ແລະ ການປະຕິບັດນັ້ນມັນອາດຈະບໍ່ມີທາງເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໂຣມທີ່ເຄີຍຈະນຳຮູບຮ່າງທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໄປ.

ແຕ່ສະຖານະການໃນເລື່ອງນີ້ແມ່ນເປັນໄປຕາມທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ໃນນີ້. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຫລົບຫຼີກສິ່ງນີ້ໄດ້ຄວາມຈິງ. ສະນັ້ນມັນກາຍເປັນໜ້າທີ່ຂອງສະມາຄົມເສລີພາບທາງສາສະໜາສາກົນເຮັດໃຫ້ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຢ່າງກວ້າງຂວາງເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ໄລຍະທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄໍາຖາມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ອັນນີ້ໃນຕອນນີ້. ບໍ່ແມ່ນເພາະວ່າພວກເຮົາຍິນດີທີ່ຈະມີມັນ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າມັນເປັນແນວນັ້ນ, ອັນໃດກໍ່ຕາມທີ່ພວກເຮົາຜູ້ໃດກໍ່ຕາມອື່ນຈະຫຼີກຈະບໍ່ພໍໃຈທີ່ຈະມີ.

ເປັນຄວາມຈິງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຊອກຫາມາເປັນເວລາຫຼາຍປີສໍາລັບຄໍາຖາມນີ້ເພື່ອສົມມຸດວ່າມັນຊັດເຈນທັດສະນະຄະຕິທີ່ມັນໄດ້ສົມມຸດໄວ້ໃນຕອນນີ້, ແລະ ມັນໄດ້ສະແດງອອກຢ່າງຈະແຈ້ງໃນໃບປິວນີ້. ພວກເຮົາໄດ້ບອກປະຊາຊົນຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ, ແລະ ໂດຍສະເພາະພວກໂປຣເຕສແຕນ, ແລະ ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນພວກເຮົາບອກຜູ້ທີ່ສະໜັບສະໜູນກົດໝາຍວັນອາທິດ ແລະ ການຮັບຮູ້ ແລະ ການສ້າງຕັ້ງທາງກົດໝາຍຂອງວັນອາທິດໂດຍສະຫະລັດອາເມລິກາ, ວ່າໃນຫຼັກສູດທີ່ກຳລັງຕິດຕາມພວກເຂົາຢູ່ມັກຫຼິ້ນໂດຍກົງເຂົ້າໄປໃນມືຂອງໂຣມ, ແລະ ແນ່ນອນວ່າເປັນພວກເຂົາເຈົ້າສົບຜົນສໍາເລັດ, ພວກເຂົາເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນຈະຖືກຮຽກຮ້ອງໂດຍໂຣມ ແລະ ໂຣມໃນການຄອບຄອງອຳນາດຄືກັນ, ເພື່ອໃຫ້ບັນຊີຂອງນາງວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງເກັບວັນອາທິດໄວ້. ອັນນີ້, ພວກເຮົາໄດ້ບອກຕໍ່ກັບປະຊາຊົນຫຼາຍປີ, ແນ່ນອນວ່າຈະມາເຖິງ. ມັນເປັນພຽງແຕ່ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ມັນຮູ້ກວ້າງຂວາງເທົ່າທີ່ມັນຢູ່ໃນອຳນາດຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະເຮັດ.

ມັນອາດຈະຖືກຖາມວ່າ, ເປັນຫຍັງໂຣມບໍ່ອອກມາຢ່າງກ້າຫານຄືແນວນີ້ໃນເມື່ອກ່ອນ? ເປັນຫຍັງນາງລໍຖ້າດົນປານໃດ? ມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຄວາມສົນໃຈຂອງນາງທີ່ຈະເຮັດແນວນັ້ນມາກ່ອນ. ໃນເວລາທີ່ນາງຄວນຈະຍ້າຍ, ນາງຕ້ອງການທີ່ຈະຍ້າຍດ້ວຍອຳນາດ, ແລະ ອຳນາດເທົ່າທີ່ນາງບໍ່ມີ. ແຕ່ວ່າໃນຄວາມພະຍາຍາມອັນໜັກໜ່ວງຂອງເຂົາເຈົ້າຕໍ່ກັບການຮັບຮູ້ຂອງລັດຖະບານແຫ່ງຊາດ ແລະ ການສ້າງຕັ້ງວັນອາທິດ, ພວກໂປຣເຕສແຕນຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາໄດ້ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆໃຫ້ກັບນາງຫຼາຍກວ່າທີ່ນາງສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງໄດ້ຮັບອຳນາດຂອງລັດຖະບານຢູ່ໃນກຳມີຂອງນາງ. ອັນນັ້ນາງຮູ້ດີ, ແລະ ສະນັ້ນພຽງແຕ່ລໍຖ້າເທົ່ານັ້ນ. ແລະ ດຽວນີ້ພວກໂປຣເຕສ

ແຕ່ນ, ໃນການເປັນພັນທະມິດກັບນາງ, ໄດ້ບັນລຸສິ່ງທີ່ເປັນຕາຍ້ານນີ້, ນາງໃນເວລາດຽວກັນລຸກຂຶ້ນໃນຄວາມ
ຈອງທອງພື້ນເມືອງຂອງນາງທັງໝົດ ແລະ ວິນຍານເກົ່າແກ່, ແລະ ຮຽກຮ້ອງພວກໂປຣເຕສແຕຕອບຄໍາຖາມຂອງ
ນາງສໍາລັບການສະເຫຼີມສະຫຼອງວັນອາທິດ. ອັນນີ້ກໍ່ຄືກັນ, ນາງເຮັດເພາະນາງມີຄວາມໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນອໍານາດທີ່ພວກ
ໂປຣເຕສແຕຕໄດ້ວາງໄວ້ໃນມືຂອງນາງຢ່າງມືດມົວ. ໄດ້ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ອໍານາດທີ່ພວກໂປຣເຕສແຕຕໄດ້ເອົາເຂົ້າ
ໄປໃນມືຂອງນາງ ນາງດຽວນີ້ນໍາໃຊ້ກັບການທໍາລາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແມ່ນຫຼັກຖານອື່ນໃດທີ່ຕ້ອງການເພື່ອສະແດງໃຫ້
ເຫັນວ່າກະຈົກກາໂຕລິກ(ຊຶ່ງໝາຍເຖິງຄາດິນັນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກໃນອາເມຣິກາ) ໄດ້ລໍຖ້າສິ່ງນີ້ຢູ່, ຫຼາຍ
ກວ່າທີ່ໄດ້ຕົກແຕ່ງໄວ້ຢູ່ໃນໜ້າທີ 21 ຂອງໃບປົວສະບັບນີ້ບໍ່? ກະລຸນາສົ່ງຊຸດ ແລະ ເບິ່ງໜ້ານັ້ນ ແລະ ເບິ່ງຄໍາ
ອ້າງອີງທີ່ຕັດມາຈາກໜັງສືພິມນິວຢອກເຮີໂລ (New York Herald) ໃນປີ 1874, ແລະ ເຊິ່ງໄດ້ນໍາເອົາມາດຽວນີ້
ດັ່ງນັ້ນ. ອັນນີ້ບໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າຄໍາຖະແຫຼງຂອງອະທິການເມໂຕດິສ (Methodist), ພຽງແຕ່ເວລາ
ເຊັ່ນນີ້ບໍ່? ແລະ ຫຼາຍກວ່ານີ້, ພວກໂປຣເຕສແຕຕຈະຊອກຫາສິ່ງດັ່ງກ່າວຫຼາຍຂຶ້ນເຊິ່ງໄດ້ຖືກວາງໄວ້ແລ້ວ, ແລະ
ສິ່ງທີ່ຍັງຈະຖືກນໍາໃຊ້ໃນແບບທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທັງແປກໃຈ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສັບສົນ.

ປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນການຖືກຖຽງກັນລະຫວ່າງຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກ ແລະ ພວກໂປຣເຕສແຕຕ. ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຮົາມີການເຜີຍແຜ່ບົດບັນນາທິການເຫຼົ່ານີ້ຂອງກະຈົກກາໂຕລິກ. ຈຸດທີ່ຂັດແຍ່ງກັນແມ່ນຈຸດຕ່າງໆທີ່ຖືກໂປຣ
ເຕສແຕຕອ້າງເອົາຕາມທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກ. ການໂຕ້ຖຽງແມ່ນເຮັດໂດຍຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກ; ຄໍາຕອບແມ່ນອີງໃສ່ພວກ
ໂປຣເຕສແຕຕທີ່ຖືວັນອາທິດ, ບໍ່ແມ່ນຕໍ່ພວກເຮົາ. ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ແທ້ວ່າ, "ອັນນີ້ບໍ່ແມ່ນງານສົບຂອງພວກ
ເຮົາເລີຍ."

ຖ້າເຂົາເຈົ້າບໍ່ຕອບ, ນາງຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີດຽວບໍ່ກັບການສາລະພາບຂອງເຂົາເຈົ້າວ່າຖືກຕ້ອງ,
ແລະ ນາງຈະຕອບໃຊ້ອັນນັ້ນຕໍ່ກັບເຂົາເຈົ້າຕາມຄວາມເໝາະສົມ. ຖ້າເຂົາເຈົ້າຕອບນາງຈະໃຊ້ຕໍ່ກັບເຂົາເຈົ້າເອງຄໍາ
ສັບຕ່າງ, ແລະ ເປັນບາງໂອກາດອາດຈະຕ້ອງການ, ອໍານາດທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເອົາເຂົ້າໄປໃນມືຂອງນາງ. ດັ່ງນັ້ນ, ເທົ່າ
ທີ່ນາງເປັນຫ່ວງ, ບໍ່ວ່າພວກໂປຣເຕສແຕຕຈະຕອບຫຼືບໍ່, ມັນກໍ່ຄືກັນ. ແລະ ນາງເບິ່ງເຂົາເຈົ້າແນວໃດ, ແລະ ວິນ
ຍານທີ່ນາງສະເໜີໃຫ້ຈັດການກັບເຂົາເຈົ້ານັບຈາກນີ້ໄປແມ່ນຈະແຈ້ງຢູ່ໃນການທໍາທາຍທີ່ເຮັດຢູ່ໃນວັກສຸດທ້າຍຂອງ
ການພິມບົດຄວາມຄືນໃໝ່.

ມີບ່ອນຫຼົບໄພພຽງບ່ອນດຽວສໍາລັບພວກໂປຣເຕສແຕຕ. ນັ້ນຄືການເອົາຈຸດຢືນຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງລົມສ່ວນ
ແລະ ຢ່າງເຕັມສ່ວນໃສ່ "ຄໍາທີ່ຂຽນໄວ້ເທົ່ານັ້ນ," "ພຣະຄໍາພີ ແລະ ພຣະຄໍາພີເທົ່ານັ້ນ," ແລະ ດັ່ງນັ້ນວັນສະບາໂຕ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບສິດອໍານາດໃດນອກຈາກຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີການຖອນຫາຍໃຈແຕ່ເປັນ
ຂອງພຣະອົງ (ເອເສກຽນ. 20: 12, 20), ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງຂອງພຣະອົງ, ແລະ ປົກປ້ອງດ້ວຍອໍານາດຂອງພຣະອົງ,
ເຂົາເຈົ້າຈະມີສິດໄຊຊະນະເໝືອນໂຣມ ແລະ ພັນທະມິດທັງໝົດຂອງນາງ, ແລະ ຍືນຢູ່ເທິງທະເລແກ້ວ, ປະກອບ
ດ້ວຍພື້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊິ່ງໄຊຊະນະຂອງພວກເຂົາຈະຖືກສະເຫຼີມສະຫຼອງຕະຫຼອດໄປ. (ພຣະນິມິດບົດທີ 18,
ແລະ 15: 2-4)

ມັນຍັງບໍ່ຊ້າເກີນໄປສໍາລັບພວກໂປຣເຕສແຕຕທີ່ຈະໂຕ້ຕົວເອງ. ເຂົາເຈົ້າຈະເຮັດໄດ້ບໍ່? ເຂົາເຈົ້າຈະຍືນຢູ່
ບໍ່? ປະກອບອາຊີບຂອງພວກໂປຣເຕສແຕຕຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີບໍ່? ຫຼືພວກເຂົາຈະສືບຕໍ່ຍຶດຄອງ "ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ

ໄດ້, ຕຳນິຕິນເອງຂັດແຍ່ງກັນ, ແລະ ຕຳແໜ່ງການຂ້າຕົວຕາຍຂອງການອ້າງຕົນເອງວ່າເປັນພວກໂປຣເຕສແຕນ, ແຕ່ຍືນຢູ່ເທິງພື້ນທີ່ກາໂຕລິກ, ຮັບເອົາການດູກູກກາໂຕລິກ, ແລະ ຮັບຜິດຊອບກາໂຕລິກການກ່າວໂທດ? ແທ້ຈິງແລ້ວເຂົາເຈົ້າຈະເອົາຄຳທີ່ຂຽນພຽງແຕ່, ພຣະຄຳພີເທົ່ານັ້ນ, ເປັນສິດອຳນາດ ແລະ ມາດຕະຖານອັນດຽວຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່? ຫຼືພວກເຂົາຈະຍັງຄົງຖືກຄຳສອນ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມ "ອຳນາດທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້, ຂັດແຍ່ງຕົນເອງ ແລະ ຂ້າຕົວຕາຍ" ຂອງການປະຕິບັດຕາມສິດອຳນາດຂອງກາໂຕລິກຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ການໃສ່ເຄື່ອງໝາຍຂອງສິດອຳນາດຂອງນາງບໍ່? ພວກເຂົາຈະຮັກສາວັນສະບາໂຕຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່? ໃນມື້ທີ່ເຈັດ, ອີງຕາມພຣະຄຳພີບໍ່? ຫຼືເຂົາເຈົ້າຈະຮັກສາວັນອາທິດອີງຕາມການປະເພນີຂອງຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກ?

ທ່ານຜູ້ນຳທີ່ຮັກແພງ ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດ?

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ II

ນັບຕັ້ງແຕ່ສະບັບທຳອິດຂອງສິ່ງພິມນີ້ຖືກພິມອອກ, ສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້ປາກົດຢູ່ໃນບົດບັນນາທິການໃນ *ກາໂຕລິກເມຍເຣີ* ໃນວັນທີ 23 ທັນວາ 1893:

"ຄວາມຫຼົງໄຫຼທີ່ບັນນາທິການເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຊອກຫາ, ແລະ ລັກສະນະຂອງການພິມຄືນໃໝ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍສະມາຄົມເສລີພາບທາງສາສະໜາສາກົນ, ຕີພິມໃນຊື່ຄາໂກ, ສິດ, 'ສິ່ງທ້າທາຍຂອງໂຮມ: ເປັນຫຍັງພວກໂປຣເຕສແຕນຈຶ່ງເກັບວັນອາທິດ?' ແລະ ສະໜິຂາຍໃນຊື່ຄາໂກ, ນິວຢອກ, ຄາລິຟໍເນຍ, ເທນແນດຊີ, ລອນດອນ, ອອສຕຣເລຍ, ກາເປທາວ, ອັບຟຣິກາ ແລະ ອອນທາລີໂອ, ການາດາ, ພ້ອມກັບຄວາມຕ້ອງການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໄດ້ກະຕຸ້ນໃຫ້ເມຍເຣີ ໃຫ້ແບບຟອມຖາວອນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງປະຕິບັດຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

"ໜ້າຕ່າງໆ ຂອງແຜ່ນພັບນີ້ໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ກັບຜູ້ອ່ານອັນງຽບທີ່ເປັນຕາເຊື້ອຫຼາຍທີ່ສຸດ ຄວາມຂັດແຍ່ງທີ່ມີຢູ່ລະຫວ່າງການປະຕິບັດ ແລະ ທິດສະດີຂອງໂລກພວກໂປຣເຕສແຕນ, ແລະ ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້ກ່ຽວກັບການແກ້ໄຂທີ່ມີເຫດຜົນ, ທິດສະດີທີ່ອ້າງເອົາພຣະຄຳພີຜູ້ດຽວເປັນຄູສອນ, ເຊິ່ງຄຳສັ່ງຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ເປັນໄປໃນທາງບວກທີ່ສຸດໃນວັນເສົາແມ່ນໃຫ້ຮັກສາໃຫ້ 'ບໍລິສຸດ', ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດການປະຕິບັດພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈຄວາມຕ້ອງການທີ່ຊັດເຈນຂອງຄູສອນ, ພຣະຄຳພີ, ແລະ ຍຶດຄອງພື້ນທີ່ກາໂຕລິກເປັນເວລາສາມສັດຕະວັດເຄິ່ງ, ໂດຍການປະຖິ້ມທິດສະດີຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂລກໃນມື້ນີ້ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງລະບົບຫຼາຍທີ່ສຸດບໍ່ສາມາດຕັດສິນໃຈໄດ້, ຂັດແຍ່ງກັນດ້ວຍຕົນເອງ, ແລະ ການຂ້າຕົວຕາຍທີ່ສາມາດເຫັນພາບໄດ້.

"ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດສົນໃຈຜູ້ອ່ານຂອງພວກເຮົາຫຼາຍກວ່າການຜະລິດ 'ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ' ທີ່ສະມາຄົມເສລີພາບທາງສາສະໜາສາກົນ, ເຊິ່ງເປັນອົງການຈັດຕັ້ງໂປຣເຕສແຕັງ, ໄດ້ເພີ່ມເຂົ້າໃສ່ການພິມຄືນບົດຄວາມຂອງພວກເຮົາ. ການພິຈາລະນາຂອງເອກະສານຊ້ອນທ້າຍຈະຍືນຍັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າພວກເຮົາມີ. ການ

ໂຕ້ຖຽງທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້, ແລະ ການທີ່ຈະອອກຈາກອານາເຂດຂອງກາໂຕລິກບ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າມີ. ບໍ່ວ່າຈະອອກກິນເບ້ຍບ້ານຈາກດິນແດນກາໂຕລິກບ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າມັງສະມາທິເປັນເວລາສາມສັດຕະວັດເຄິ່ງແລ້ວ ແລະ ຮັບເອົາຄູສອນພຣະຄຳພີຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ, ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອທີ່ດີ, ຢ່າງຈະແຈ້ງແນະນຳໂດຍຜູ້ຂຽນ 'ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ,' ເລີ່ມຕົ້ນທັນທີເພື່ອຮັກສາວັນເສົາ, ວັນເສົາເປັນມື້ທີ່ໄດ້ເນັ້ນໜັກໂດຍພຣະຄຳພີຈາກປະຖົມການເປີດເຜີຍ; ຫຼື ປະຖົມພຣະຄຳພີເປັນຂອງເຂົາເຈົ້າຄູສອນພຽງຜູ້ດຽວ, ຢຸດເຊົາການເປັນ, ແລະ ຂັດຊີວິດຂອງຫຼັກການຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ, ແລະ ການເອົາຈົດໝາຍການຮັບເອົາເປັນພົນລະເມືອງຂອງອານາຈັກຂອງພຣະຄຣິດຢູ່ເທິງໂລກ - ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະອົງ - ຈົ່ງຢ່າເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງຕົນເອງ ແລະ ຄວາມຂັດແຍ່ງດ້ວຍຕົນເອງທີ່ຈຳເປັນອີກຕໍ່ໄປ.

"ການໂຕ້ຖຽງທີ່ມີຢູ່ໃນເອກະສານສະບັບນີ້ແມ່ນມີພື້ນຖານອັນໜັກແໜ້ນຢູ່ໃນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ມີໄດ້ມີການສຶກສາພຣະຄຳພີຢູ່ໃນມືຢ່າງໃກ້ຊິດ, ບໍ່ມີທາງຫຼົບໜີສຳລັບພວກໂປຣເຕສແຕນທີ່ມີສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບຍົກເວັ້ນການປະຖົມການນະມັດສະການວັນອາທິດ ແລະ ການກັບຄືນສູ່ວັນເສົາ, ບັນຊາໂດຍຄູສອນຂອງພວກເຂົາ, ພຣະຄຳພີ, ຫຼື, ບໍ່ເຕັມໃຈທີ່ຈະປະຖົມປະເພນີຂອງຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກ, ເຊິ່ງເຂົາຮ່ວມການຮັກສາວັນອາທິດ, ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບໃນການຄັດຄ້ານໂດຍກົງຕໍ່ກັບຄູສອນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ພຣະຄຳພີ, ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຍອມຮັບນາງໃນຄຳສອນທັງໝົດຂອງນາງ. ເຫດຜົນ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ໄປຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຍອມຮັບເອົາທາງເລືອກໜຶ່ງຫຼືທາງເລືອກອື່ນເຫຼົ່ານີ້: ທັງໂປຣເຕສແຕນ ແລະ ການຮັກສາຄວາມສັກສິດຂອງວັນເສົາ, ຫຼືກາໂຕລິກ ແລະ ການຮັກສາວັນອາທິດ. ການປະນີປະນອມແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້."